Arhimandrit Ioanichie Bălan – Versuri Duhovnicești

NOTĂ EXPLICATIVĂ

Versurile din volumul de față văd lumina tiparului cu o întârziere de peste 40 de ani. Cele mai multe dintre ele au fost scrise în vremea prigoanei comuniste duse împotriva călugărilor începând cu anul 1959. Atunci, în urma aplicării decretului 410, au fost obligați să părăsească mănăstirile toți monahii cu vârsta sub 55 de ani și toate monahiile sub 50 de ani, care nu aveau studii teologice.

A urmat o perioadă de lungă pribegie, pentru unii chiar de închisoare, timp în care cei izgoniți au trecut prin multe greutăți, încercând să-și păstreze în taină rânduiala mănăstirească.

Multe din versurile de față evocă suferința momentelor de început ale prigoanei, despărțirea plină de durere de obștea mănăstirii și dorul după viața de pustie.

Neputând să publice asemenea poezii în condițiile grele din acea vreme, autorul, Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan, pe atunci ierodiacon, le-a dactilografiat și le-a răspândit fără a le semna. Astfel, ele au constituit o mângâiere pentru cei care treceau prin aceleași dureri ale pribegiei. Înștiințate despre aceste poezii, autoritățile vremii au încercat să identifice pe cel care le-a scris, dar fără succes.

Publicăm acum aceste versuri sub semnătura adevăratului lor autor, însoțindu-le cu alte poezii inedite ale sale, și dedicăm acest volum memoriei tuturor celor care au suferit pentru Hristos în acele vremuri.

I

SUSPIN DE SIHĂSTRIE

Această pagină este intenționat lăsată liberă

SUSPIN DE SIHĂSTRIE

De ce ești, sfântă Sihăstrie,
Așa de tristă și pustie?
De ce plâng clopotele tale,
Așa duios..., așa cu jale?

De ce plâng codri-n depărtări?
De ce sunt munții triști în zări?
Și brazii de ce plâng mereu,
Cătând spre cer, spre Dumnezeu?

De ce duc apele devale,
În unda lor atâta jale?
O! Spune-mi sfântă Sihăstrie,
De ce ți-i inima pustie?

- O! nu mă întreba, străine,
De ce plâng toate pentru mine!
Să-ți povestească fiii mei,
De ce suspin și eu și ei!

Că am avut atâția fii,
Ce i-am crescut de mici copii,
Și ca o mamă i-am iubit,
Și lui Hristos i-am dăruit.

Când au venit din lumea mare
Eu i-am primit pe fiecare;
Pe cei flămânzi i-am pus la masă,
Pe cei străini i-am dus în casă.

Pe cei scârbiți i-am mângâiat,
Pe cei ce plâng i-am alinat,
Pe cei orfani i-am întărit
Și pe bătrâni i-am odihnit...

Și le-am vorbit de Dumnezeu
Și zi și noapte, tot mereu,
Ca dorul după veșnicie
Neîncetat cu ei să fie...

A se ruga i-am învățat
Și-a priveghea i-am îndemnat;
De ascultare le-am vorbit
Și de mormânt le-am amintit.

De-aceea astăzi ei mă cheamă
Și-mi spun cu toții <<Scumpă mamă!>>,
Că i-am iubit cu dor pe cei
Ce în Hristos sunt fiii mei.

Și-acuma plâng nemângâiată
Căci a venit așa deodată
O zi de tristă pribegie...
De-aceea plâng și sunt pustie.

Așa voiește Dumnezeu
Ca să rămân pustie eu!...
Să-mi plece fiii toți în lume,
Să nu-i mai văd, să-i chem pe nume!

Să nu mai cânte împreună,
Când în Biserică s-adună,
Să nu-i mai văd cum se silesc
La ascultări, și cum slujesc...

Să nu mai văd cum toți în șoapte
Se roagă-n zi și-n miez de noapte;
Să nu-i mai văd cum se hrănesc
Din Trupul Fiului Ceresc!...

Să nu-i mai văd pe munți urcând
Și nici la masă-n cete stând.
Să plece toți în pribegie,
Iar eu de-acum să fiu pustie!...

Deci cum să nu mă tânguiesc,
Cum să nu-i plâng și să-i jelesc?
Căci au în față o încercare
Și nu știu de-or acea răbdare!...

O, plângeți fraților, cu mine,
Căci ceasul despărțirii vine
Și-mi este milă pentru voi,
Căci nu ne-om mai vedea apoi!...

O, plângeți, fiilor, mereu,
Să îmblânzim pe Dumnezeu!
Să-ndepărteze a Sa mânie,
Ca peste noi să nu mai vie!

Iar dacă Domnul vrea așa,
O! Tată, fie voia Ta!...
Căci altă cale-n viață nu-i,
Decât să facem voia Lui!

Eu plâng și nu mă pot opri,
Căci simt că ne vom despărți
Și știu că lumea-i tare rea
Și mulți într-însa veți cădea...

De-aceea sunt nemângâiată
Că nu ne-am mai vedea vreodată.
Voi veți muri în pribegie,
Iar eu voi rămânea pustie!...

Și dacă lumea va uita,
C-ați fost copiii mei cândva,
Voi toți să n-o luați în seamă,
Căci numai eu vă rămân mamă.

Deci, ascultați-mă acum,
Când sunteți gata toți de drum,
Și nu uitați îndemnul meu:
„Copii! Iubiți pe Dumnezeu!”...

În el să aveți credință tare,
Și în necaz s-aveți răbdare;
Și bucurați-vă nespus,
Căci pătimiți pentru Iisus!

Când lumea toată vă urăște,
Să nu uitați că vă iubește
Iisus Hristos Cel răstignit,
Ce lumea toată a biruit!

Când deznădejdea că cuprinde,
Când lumea curse vă întinde,
Voi, dragii mei, să nu slăbiți
Ci sus spre ceruri să priviți!

Acolo-i patria iubită,
Acolo-i slava negrăită,
Acolo sfinții prăznuiesc
Și îngerii slavoslovesc.

Acolo-n zarea cea albastră,
Acolo sus e casa voastră!
Acolo voi privind mereu
Nu veți uita de Dumnezeu.

...Și-acum plângând privesc devale
Cum voi plecați în lungă cale...
Cum vă-nsemnați cu Sfânta Cruce,
Ca s-o puteți în lume duce...

Mă uit cum vă luați iertare,
Cu cea din urmă sărutare.
Cum fața-n lacrimi v-o ascundeți
Și părul capului vi-l tundeți.

Cum ochii voștri lacrimi joacă
Când cu fior se bate-n toacă,
Cum clopotele jalnic sună,
Cum codrii toți plâng împreună...

Și-n prag privind, mă uit la voi,
Cum toți plecați doi câte doi...
Până vă pierd în depărtare,
În lume, în albastra zare.

Mă uit cum porțile-mi rămân
Deschise, fără de stăpân;
Cum peste ziduri ierburi cresc,
Cum toate-ncet se năruiesc...

Eu sunt bătrână și pustie,
Și voia Domnului să fie.
Dar voi nu plângeți pentru mine,
Ci plângeți pentru voi mai bine...

Și de va fi târziu o vreme,
Ca Domnul iarăși să mă cheme,
Veniți, iubiții mei, cu drag,
Eu vă aștept pe toți în prag.

Veniți să vă mai văd o dată,
Aceeași turmă adunată;
Vom plânge-atunci de bucurie,
De dorul după veșnicie!

Iar de-ți muri departe-n lume
Și vor uita al vostru nume,
Să știți, eu nu vă voi uita,
Și pentru toți mă voi ruga.

Gustați de-acum acest pahar,
Oricând ar fi el de amar!
Și-n toate să aveți răbdare,
Că-n cer v-așteaptă plată mare.

Iisus Hristos să vă-ntărească,
Cu Duhul Sfânt să vă umbrească!
Și îngeri păzitori s-aveți
În calea zbuciumatei vieți.

Ca ceea ce sunt mama voastră,
Voi plânge mult iubirea noastră,
Și-or suspina de glasul meu
Și munți și văi, mereu, mereu...

La ziua Sfântului Ioan Botezătorul
7 ianuarie 1960

CUVÂNT DE DESPĂRȚIRE

- De ce suspini nemângâiat,
Iubitul meu părinte?
De ce ești trist și-ngândurat
Și plângi fără cuvinte?

De ce-ți curg lacrimi pe obraz
Și plângi în multe rânduri?
De ce nu-mi spui al tău necaz,
Ci stai mereu pe gânduri?

De ce asculți până târziu,
Cum bate vânt afară;
Și plângi cu el și ești pustiu
În fiecare seară?

De ce te rogi de-atâtea ori
Părintelui Iubirii
Și stai și-aștepți adeseori
La poarta mănăstirii?

De ce ți-ai scos bagaju-n drum
Și vrei să pleci îndată?
De ce mă lași și pleci acum,
În cale-ndepărtată?

- O, maică, nu mă întreba
De ce suspin cu jale,
De ce mă duc din casa ta
Departe-n lungă cale.

Așa voiește Dumnezeu,
Bătrână Sihăstrie,
Să pătimesc cu El și eu,
Iar tu să fii pustie!

Așa voiește Duhul Sfânt,
Să merg la suferință;
Să pătimesc pe-acest pământ,
Să mor în umilință!

Așa voiește Tatăl meu,
Să merg în pribegie;
Să-mi plâng păcatele mereu,
Iar tu să fii pustie!...

Rămâi cu bine, sfântă mamă,
De-acum ne despărțim;
Iisus Hristos pe toți ne cheamă,
Ca să-L mărturisim!...

Rămâi cu bine, sfântă casă,
Ce m-ai adăpostit;
Rămâi cu bine, turmă aleasă,
Pe care te-am iubit!

Rămâi de-acum, rămâi cu bine,
Iisus la El mă cheamă,
Să sufăr multe pentru Sine...
Rămâi cu bine, mamă!

O cruce grea îmi stă în zare
Pe care au dus-o Sfinții,
Pe care-o simte fiecare,
E crucea suferinței.

Pe-aceea am s-o duc și eu,
Cu dragoste fierbinte
Și, ajutându-mi Dumnezeu,
Voi merge înainte.

Rămâi cu bine, mama mea,
Rămâi de-acum cu bine;
Eu plec, dar tu nu mă uita
În sfintele-ți suspine.

Așa voiește Dumnezeu
Să urc pe-același munte,
Să pătimesc cu El și eu,
Să-I simt un spin pe frunte.

Să fiu departe izgonit,
Să rabd în lume multe;
Să fiu străin și părăsit
Și toți să mă insulte.

Să fiu ocara tuturor
Și să colind pământul;
Să n-am odihnă până mor,
Nici să-mi gătesc mormântul.

Așa voiește Duhul Sfânt,
Să sufăr pentru Dânsul;
Să n-am pe nimeni pe pământ,
Ca să-mi aline plânsul!

Rămâi cu bine, maica mea,
Rămâi de-acum cu bine,
Eu plec, dat tu nu mă uita
În sfintele-ți suspine!

Îți mulțumesc acum de toate,
În ceasul care plec,
Că nu ne-om mai cunoaște poate
În timp ce anii trec...

Te las cu Domnul, maica mea,
Rămâi de-acum cu bine,
Căci poate nu te-ai mai vedea
Precum nici tu pe mine...

Rămâi cu Domnul, Sfânt Altar,
Lăcaș de închinare,
În care am primit în dar
De-a pururea iertare.

O, plânge-ți, maică, fiii tăi
Și-i mai privește-dată,
Căci pleacă acum pe alte căi,
În lumea-ndepărtată.

Și dă-le, maică, acum la toți
Iertarea de pe urmă;
Căci nu știu dac-o să mai poți
Să vezi această turmă.

Mi-am pregătit bagajul tot
Și iată ies pe poartă,
Suspin adânc și nu mai pot
Și inima mi-i moartă.

Și-ți las, iubita mea chilie,
Deschisă ușa ta,
Mă duc departe-n pribegie
Să mor pe Golgota!

Vă las cu bine, buni părinți,
Ce mă priviți cu jale,
Eu plec cu lacrime fierbinți
Departe-n lungă cale.

Iubiții mei, nu ne uitați
Pe cei din pribegie,
Și pentru toți să vă rugați
Ce sunt asemeni mie.

Căci multe curse-n lume sunt,
În calea vieții mele;
Și până voi intra-n mormânt
Mă voi lupta cu ele.

Și nu știu dacă voi putea
Să-mi țin făgăduința;
Mă tem că-n luptă voi cădea
Și-oi pierde biruința!

Și mă tem că voi muri
În lumea asta mare
Și nu știu de veți auzi
Să-mi fiți la-nmormântare.

Rămâi cu bine, mama mea,
Rămâi de-acum cu bine,
Căci poate nu te-oi mai vedea
Precum nici tu pe mine!

Vă las de-acum, părinți iubiți,
Vă las de-acum cu bine...
Eu plec, dar voi să mă jeliți,
Să plângeți pentru mine.

Vă las cu Domnul, fraților,
Care ați trăit cu mine;
Mă duc departe ca să mor,
Rămâneți toți cu bine!

De mă-ţi vedea-n vreo gară stând
Sau în vreun sat departe,
Nu vă smintiți, ci suspinând,
Să-mi amintiți de moarte.

De mă-ţi vedea trudind din greu
În lumea asta mare,
Voi să rugați pe Dumnezeu
Să-mi dea din nou răbdare.

De-ţi auzi că am trecut
În lumea de dincolo,
Nu plângeți că nu ne-am văzut,
Ne vom vedea acolo.

Și dacă veți putea cumva
Ca să-mi vedeți mormântul,
Să nu uitați dragostea mea,
Ci să-mi țineți cuvântul.

Și să-mi mutați mormântul meu
În jurul Sihăstriei;
Acolo voi dormi mereu
În liniștea pustiei...

Acolo doar ne-om întâlni,
Când vom dormi-n morminte;
Atunci de-abia ne-om odihni
Sub umbra Crucii Sfinte...

Rămâi cu bine, sfântă mamă,
De-acum ne despărțim;
Iisus Hristos la El ne cheamă
Ca să-L mărturisim!

Așa voiește Duhul Sfânt
Să sufăr pentru Dânsul,
Să n-am pe nimeni pe pământ
Ca să-mi aline plânsul...

Îmi iau bagajul și mă duc
Dar nu știu unde-anume;
Mă-ntreb: oar'unde să apuc?
Că sunt străin pe lume!

Și stau așa pe gânduri dus
La poarta mănăstirii
Și-mi pun nădejdea în Iisus,
Părintele Iubirii.

Aștept în drum și cat apoi,
Privind spre mănăstire
Și plângem astfel amândoi
Această despărțire.

De glasul nostru codrii goi,
Se tânguiesc cu jale;
Și plânge vântul pentru noi
Și râul de pe vale...

Rămâi cu bine, maica mea,
Rămâi de-acum cu bine,
Că poate nu te-oi mai vedea,
Precum nici tu pe mine...

Așa voiește Dumnezeu,
Sărmană Sihăstrie,
Să pătimesc cu El și eu,
Iar tu să fii pustie!

Vă las cu Domnul, fraților,
Care-ați trăit cu mine,
Mă duc departe ca să mor,
Rămâneți toți cu bine...

Dar să-mi mutați mormântul meu
În jurul Sihăstriei,
Acolo voi dormi mereu,
În liniștea pustiei...

Și dacă Domnul va voi,
Din nou ca să ne cheme,
Atuncea iar ne-om întâlni
Și-om plânge multă vreme.

Iisuse, fii de-acum cu noi
Și-n viață ne păzește,
Căci am rămas sărmani și goi
Și lumea ne urăște!

N-avem nici casă, nici mormânt,
Nici om să ne-nțeleagă;
Suntem străini pe-acest pământ,
În lumea asta-ntreagă.

Deci dă-ne înger păzitor
În lunga pribegie
Și fă-ne-acest pahar ușor,
Să-l bem cu bucurie!...

Adio, sfântă Sihăstrie,
Adio, buni părinți și frați!
Eu plâng a noastră despărțire,
Voi, dragii mei, nu mă uitați!

Rămâi de-acum, rămâi cu bine,
Iisus la El mă cheamă!
Voi plânge o viață după tine,
Adio, bună mamă!

Adio, sfântă Sihăstrie,
Adio, dragi părinți și frați,
Mă duc cu inima pustie,
Blagosloviți și mă iertați!...

De ziua aducerii moaștelor
Sfântului Ioan Gură de Aur
27 ianuarie 1960

RUGĂCIUNEA ÎNTÂI. CĂUTAREA LUI DUMNEZEU

Ajută-mi, Bunule Stăpân,
În Casa Ta să mai rămân;
Căci știi cât eu m-am ostenit
Și-abia aici te-am întâlnit!

Părinte, deci nu mă lăsa,
Să plec acum din Casa Ta;
Căci toată viața Te-am cătat
Și-abia aicea Te-am aflat.

În dorul meu de Dumnezeu
Te-am căutat mereu, mereu,
Dar lumea toat-am colindat
Și-n sânul ei nu Te-am aflat.

Te-am căutat umblând prin sate
Și prin orașe-ndepărtate,
Dar Tu acolo nu erai
Că-n lume nu mai încăpeai.

Și-n dorul meu de Dumnezeu,
Plângând, Te căutam mereu;
Căci duhul meu dorea odihnă
Și negăsind-o n-avea tihnă.

Te-am căutat în avuții,
În haine bune, în bogății
Și-n școli înalte Te-am cătat,
Dar, Doamne, nu Te-am mai aflat...

Și-am plâns atunci, am plâns cu-amar
Căci Te-am cătat, dar în zadar,
Căci lumea nu Te încăpea
Și dorul Tău mă chinuia.

Și-n satu-n care m-am născut
Te-am căutat și am bătut
La multe uși și porți într-una,
Dar nu mi s-a deschis niciuna.

Și-atunci, flămând și însetat,
O lume, Doamne, am întrebat,
Cum aș putea eu să Te găsesc
În veacu-acesta pământesc.

Și ori de câți am întâlnit
De Tine, Doamne, le-am vorbit,
Dar ei nici unul nu mi-au spus
Cum aș găsi eu pe Iisus.

Și ostenit am plâns din greu
Și zi și noapte, tot mereu,
Dar nimenea nu m-a-nțeles
De ce plângeam așa de des.

Am început din nou să merg,
Pe la răscruci de drum s-alerg,
Că poate cineva ar ști
În care loc Te-aș întâlni.

Și stam adesea până-n zori
Și întrebam pe călători;
Sau seara până mai târziu,
Dar toți spuneau că nu Te știu!

Îi întrebam de-au întâlnit,
Un Prunc în iesle adormit,
Ce S-a născut în Betleem
Să scoată lumea din blestem.

Îi întrebam de au văzut
Un Om desculț, ce a trecut,
Urcându-Se către Iudeea,
Cu ucenici din Galileea.

Dar toți, Iisuse, îmi spuneau
Și chiar jurând mă-ncredințau,
Că n-au văzut în drumul lor
Un Om ca Tine călător.

Atuncea iar îi întrebam,
De n-au văzut la Siloam
Un Om ce dă la toți vedere
Și celor slabi le dă putere.

Iar ei din nou mi se jurau,
Că n-au văzut și-apoi plecau;
Iar eu, străinul, mă miram
Și ostenit de drum plângeam.

Pe alții iarăși îi opream
Și-n dorul meu îi întrebam,
Cumva de nu au întâlnit,
Un om pe cale ostenit,

Ce-a poposit la o fântână
Să deie apă cu-a Sa mână,
Femeii celei din Sihar
Ce a luat iertare-n dar.

Sau poate L-au văzut cumva,
Schimbându-Se în slava Sa
Pe vârful muntelui Tabor,
Sau undeva printre popor.

Ori poate L-or fi cunoscând,
Mergând pe mări ca pe pământ
În zori de zi-n a patra strajă,
Sau aruncând în ape-o mreajă.

Iar lumea toată îmi spunea,
Că n-a văzut așa ceva;
Ci toate-s numai o nălucă
Și se porneau ca să se ducă.

Iar eu mai nu mă dumiream
Și căutându-Te plângeam
Povara multelor păcate
Și-această grea singurătate.

Și stam așa în drumul meu,
Cătând spre alte zări mereu;
Iar trecătorii mă-ntrebau
De ce sunt trist și mă râdeau.

Iar eu plângând le răspundeam
Și umilit îi întrebam,
De n-au văzut cumva prin lume
Un Om străin – Iisus pe nume!

Ce dă iertare orișicui,
Sau stă cu ucenicii Lui
La cea mai de pe urmă cină
Și pentru cei ce-L vând suspină.

Sau cum se roagă pentru ei,
Ca de-or rămâne singurei,
Să nu se deznădăjduiască,
Ci Vestea Bună să vestească.

Dar ori pe câți am întâlnit,
De Tine, unul n-a vorbit.
Și ostenit, plângeam de jale
De-atâta trudă și de cale.

Plângeam de-a lumii necredință,
Plângeam de-a mea necunoștință;
Și ori pe unde mă duceam,
De Tine, Doamne, întrebam.

Căci întrebam mereu prin sate
Și prin orașe-ndepărtate,
De n-au văzut în vreo gradină
Pe Domnul Milei cum suspină!

Ce are fața-nsângerată
Și poartă-n El durerea toată,
Durerea neamului întreg,
Ai Cărui fii nu-L înțeleg!

Apoi din nou i-am întrebat,
De-au auzit ei de Pilat,
Judecătorul lui Iisus
Ce spini pe fruntea Lui a pus.

Dar oamenii se lepădau,
Căci de Iisus se rușinau.
Și le-am spus iarăși de Pilat,
De știu ei cum L-a condamnat;

Cum toți în față L-au scuipat
Și multe lovituri I-au dat.
Cum toți L-au osândit la moarte,
Ca Singur Crucea să și-o poarte.

Iar lumea, Doamne, îmi spunea,
Că n-a văzut așa ceva!
Și-am plâns, o, Bunule Păstor,
Am plâns de necredința lor...

Și-am întrebat pe trecători
De n-au văzut adeseori,
O Cruce-nfiptă, sus pe munte
Și-un om pe ea, cu spini pe frunte...

I-am întrebat de-au auzit
De Iisus cel răstignit,
Ce-a spânzurat în patru cuie,
Ca sus, la cer pe om să-l suie!

Ce în mormânt pecetluit,
L-au îngropat și L-au păzit;
Și-apoi din groapă a-nviat
Și sus la cer S-a înălțat.

Dar oamenii, Stăpânul meu,
Mi s-au jurat pe Dumnezeu,
Că n-au văzut în lume stând,
Un Om pe Cruce spânzurând!

Și-am plâns atunci, ca un străin,
Că-n nici un suflet de creștin,
O, Doamne, nu Te-am întâlnit
Și stam flămând și ostenit.

Doar unii își mai aminteau,
Precum bătrânii le spuneau,
Că a venit un Om în lume
Ce îl chema Iisus pe nume.

Ce a răbdat bătăi și munci
Și răstignire... dar de-atunci
Prin lume nu L-au mai văzut
Și a rămas necunoscut...

Și-am plâns atunci, am plâns cu amar
Căci Te-am cătat, dar în zadar.
Căci lumea nu Te mai știa,
Deși muriseși pentru ea!

Și tot umblam pe drumuri des,
Flămând și gol și ne-nțeles,
Că dorul meu de Dumnezeu,
Mă chinuia mereu, mereu.

Înlăcrimat, priveam în zări
Și te cătam în depărtări...
Cu mâna streașină la frunte,
Priveam departe către munte.

Mâhnit, izvoarelor spuneam,
Durerea care o aveam;
Iar ele îmi șopteau mereu,
Că nu-i departe Dumnezeu!

Tăcut, priveam adeseori,
Spre lună, soare și spre nori...
Apoi cătam mai sus, spre stele,
Și le-ntrebam așa pe ele:

- „O, nu cumva îmi sunteți voi
Stăpânul meu?”, iar ele-apoi
Mă-ncredințau mereu, mereu,
Că „nu-ți suntem noi Dumnezeu!

Ci de voiești să-L întâlnești,
În tine numai să-L găsești!...
În tine cată-L deci acum,
Iar nu în lume sau pe drum”.

Și-am plâns atunci de bucurie
Și de-o nespusă veselie,
Căci nu știam, Stăpânul meu,
Că-n mine-ncape Dumnezeu!...

Și parcă nu mă dumiream
De este-așa și întrebam:
- „Unde, Doamne, aș putea,
Să mor și eu pe Crucea Ta?”

Iar Tu, o, Bunule Păstor,
Mi-au spus în glas de vânt ușor:
- „Privește, fiul meu iubit,
Departe, înspre asfințit...

Acolo între munți, pe-o vale,
Se-nalț-o mănăstire-n cale.
Ci mergi, bătând la poarta ei
Și-ți vor deschide fiii Mei”

Acolo-n liniștea pădurii,
Acolo-n tainele naturii,
Acolo tu mă vei găsi
Și-atunci mai multe vom vorbi!

Acolo-n tainicul amurg,
Acolo, unde ape curg,
Acolo de vei rămânea,
Neîncetat Mă vei vedea!

Și apele ce-n văi se strâng
Și clopotele care plâng,
Și-ale părinților suspine,
Îți vor vorbi mereu de Mine!”

Și-am plâns atunci, am plâns cu dor,
Sărman, străin și călător.
Căci mult voiam, Stăpânul meu,
Ca să slujesc lui Dumnezeu.

Deci, plin de multă bucurie,
M-am pregătit de pribegie.
Și-ntr-o toamnă am dispărut,
Din satu-n care m-am născut.

Și-aici la munți am alergat,
Precum Tu, Doamne, m-ai chemat,
Unde zidirile-mi vorbesc,
De slava Tatălui Ceresc.

Aici, Părinte, Te-am găsit
Și-aicea am îmbătrânit,
În rugăciunea și-n iubire,
Sub zid de sfântă mănăstire.

Iisuse, deci nu mă lăsa,
Să plec acum din Casa Ta.
Ci-ajută-mi, Bunule Păstor,
Aici, pe Crucea Ta să mor!

La Duminica Înfricoșatei Judecăți
21 februarie 1960

RUGĂCIUNE DE LAUDĂ ȘI CERERE

Cu ochii grei de lacrimi
Părinte, cad la Tine,
Ascultă-mă, Stăpâne,
Ascultă-mă pe mine...

Sub Sfântul Tău jertfelnic
Mă plec acum smerit,
Sub care, o, Stăpâne,
Cândva m-am răstignit!

Și în lumini de candeli,
Cu inima-ntristată,
Îmi vărs acum durerea,
Ascultă-mă deci, Tată...

Tu singur știi... în lume
Câți ani Te-am căutat
Și-abia cu multă trudă
Aicea Te-am aflat.

Tu singur știi, Părinte,
Cum m-am jertfit pe mine;
Și cum am vrut în toate
Să te imit pe Tine.

Tu știi că-n mănăstire
Cu mine am adus,
O inimă aprinsă
De dorul lui Iisus.

Tu singur știi, Stăpâne,
Cum Ți-am slujit mereu,
Cu rugi și lacrimi multe,
Ca Unui Dumnezeu.

Tu știi că numai Ție
Ți-am dat al meu suspin;
Și n-am plâns niciodată
La dumnezeu străin!

Tu știi cu câtă râvnă
Și câte bucurii,
Am stat aici, Părinte,
Tu, Tată, singur știi...

Când privegheau părinții
În rugăciuni de noapte,
Cu ei și eu, Stăpâne,
Te lăudam în șoapte.

Și când cântau cu toții
Cântări lui Dumnezeu,
Cu dânșii dimpreună
Te lăudam și eu.

Sau când cuprinși de valuri
Plângeau părinții mei,
Sub sfintele icoane
Plângeam și eu cu ei.

Când toți mergeau pe munte
La sfintele-ascultări,
Cântam cu ei adesea
Dumnezeiești cântări.

Și când trecea la Domnul
Vreo unul dintre ei,
Plângeam la rugăciune
Pentru părinții mei.

Când clopotele toate
Sunau a sărbători,
Cu ele dimpreună
Plângeam adeseori.

Când străbăteam vreodată
Potecile pădurii,
Te întâlneam, Stăpâne,
În liniștea naturii.

Când vântul singuratec
Te lăuda mereu,
Cu dânsul dimpreună
Te lăudam și eu.

Când suspina a jale
Pădurea-n depărtări,
Te lăudam cu dânsa,
Privind departe-n zări.

Când apele în murmur
Te lăudau ușor,
Cu ele, o, Stăpâne,
Plângeam încetișor.

Când munți bătrâni de vremuri
Vedeam la asfințit,
Plângeam cu ei, Stăpâne,
Plângeam al meu sfârșit.

Când Te slăveau pe Tine
Frumoase păsărele,
În zorii dimineții
Te lăudam cu ele.

Când mi-aruncam privirea
Spre-al soarelui apus,
Un dor de veșnicie
Mă cuprindea nespus.

Și plin de multă pace
Și de singurătate,
Plânge am smerit în sinemi
Prea multele-mi păcate.

Când toamna frunza-n codri
De vremi se scutura
Eu începeam, Stăpâne,
Să cad la mila Ta.

Și când plecau departe
Spre alte zări cocori,
Fiind străin pe lume,
Plângeam adeseori.

Când auzeam suspinul
De mare-nfuriată,
Îmi aduceam aminte
De dreapta-Ți judecată.

Când rătăceam pe pajiști
În zi de sărbătoare,
Te întâlneam, Stăpâne,
În fiecare floare!...

Și plin de mulțumire
Te lăudam mereu,
Că-n orișice zidire
Vedeam pe Dumnezeu.

Dar mai cu osebire
Te-am întâlnit, Părinte,
La Sfânta Liturghie
În fața Mesei Sfinte!

Sub Sfântul Tău Jertfelnic,
Aicea mi-am vărsat
Amarul vieții mele
Și mult m-am ușurat...

Sub Sfântul Tău Jertfelnic,
Aici, Părinte-am plâns,
Necazurile mele
Ce-n mine s-au tot strâns.

Sub Sfântul Tău Jertfelnic,
Aici Te-am întâlnit,
Și glasul Tău, Iisuse,
Aicea mi-a vorbit.

Sub colțul Sfintei Mese.
De dorul Tău, Iisus,
Am plâns întotdeauna
Și nimănui n-am spus!...

Aici, la Sfânta Cină,
Părinte, m-ai hrănit,
Cu Trupul Tău preadulce,
De-aceea Te-am iubit.

Aicea, o, Iisuse,
M-ai ușurat de toate:
De scârbe și de chinuri,
De lacrimi și păcate.

Aici, uitând de lume,
Vorbeam numai cu Tine,
Căci darul Tău, Iisuse,
Se odihnea în mine...

Ascultă-mi deci acuma
Durerea mea, Părinte,
Și-mi ușurează scârba
Ca și mai înainte.

Căci iată, plin de lacrimi,
Mă plec din nou smerit,
Sub Sfântul Tău Jertfelnic,
Cu suflet chinuit.

Și în lumini de candeli,
Alerg la mila Ta,
Ascultă-mă, Părinte,
Mă rog nu mă lăsa!...

Tu singur numai, Doamne,
Știi dorurile mele
Și scârba și necazul
Și-aceste lacrimi grele...

Deci fă cu mine milă,
O, Bunule Stăpân,
Și-aici, în mănăstire,
Ajută-mi să rămân.

Mai lasă-mă-n pustie
Și Ți-oi sluji mereu,
Cu multă bucurie,
Ca unui Dumnezeu.

Și de voiești, Stăpâne,
O, nu mp despărți,
De-aceste locuri sfinte
Și-n veci Te voi slăvi.

Deci nu mă duce-n lume,
Să cad în mâna ei,
Ci lasă-mi, Iisuse,
Lângă părinții mei!...

De ziua Sfinților 40 de mucenici

RUGĂCIUNE DE MĂRTURISIRE ȘI DE LĂSARE ÎN VOIA LUI DUMNEZEU

Mărturisesc, Părinte,
C-am stat în mănăstire,
Cu multă fărăgrijă,
Cu multă nesimțire.

N-am plâns întotdeauna,
Nici m-am rugat mereu
Să am mai multă milă
La Bunul Dumnezeu.

Nu m-am gândit la moarte,
Ca să suspin vreodată;
Sau să mă tem, Iisuse,
De dreapta judecată.

Nu am avut, Iisuse,
Adânc de umilință,
Nici Te-am cătat adesea
Cu dor de pocăință.

N-am plâns în miez de noapte,
Nici m-am rugat cu dor,
Ca să mă ierți pe mine,
O, Bunule Păstor!

Ci eu în grija vieții
Mereu mi-am risipit
Toți anii tinereții
Ce mi I-ai dăruit.

Nu Te-am cătat pe Cruce,
Pe care Tu stăteai
Cu mâinile întinse
Și unde m-așteptai.

Ci pe Tabor, Iisuse,
Voiam să Te-ntâlnesc,
Ca să petrec în tihnă
Și mă mântuiesc!

Nu Te-am cătat în mine,
Ci-n cele de afară;
Nici am voit, Iisuse,
Să port a Ta ocară.

Nu Te-am cătat, Iisuse,
Pe drumul suferinții,
Cum Te-au cătat pe Tine
În toată vremea Sfinții!

Și n-am știut, o, Doamne,
Că-n mine, numa-n mine,
Prin rugăciuni și lacrimi,
Te-aș fi găsit pe Tine.

Nu Te-am cătat, Iisuse,
În scârbe și în spini,
Așa cum Tu pe mine
Mă cauți și suspini!

Ci eu în toată viața,
Umblam adeseori,
Ca fără de durere
Să Te găsesc în flori!...

De-aceea plâng cu jale,
Căci nu Te-am mai găsit...
Și sunt străin pe lume
Și toți m-au izgonit.

Amar, amar, Iisuse,
Căci eu m-am rușinat,
De haina Ta săracă,
De trupu-Ți dezbrăcat!

De fața Ta smerită,
De pașii Tăi desculți,
Cu care, o, Stăpâne,
Cătai pe cei mai mulți!

Căci Tu în toate pildă
De mântuire-ai dat,
De-aceea plâng, Iisuse,
Că Ți-e n-am urmat.

Ci eu cu haine scumpe
Și cu-ncălțări prea bune,
Mergeam râzând, Iisuse,
Mergeam la rugăciune...

Apoi cu nerăbdare
Mă întorceam acasă...
Și Tu-mi băteai la poartă,
Iar eu stăteam la masă!

De-aceea, o, Stăpâne,
Mă bați pentru păcate,
Și mă trimiți în lume...
Că-n toate ai dreptate.

Iar dacă-Ți este milă
De mine, cel străin,
Primește-mi, o, Iisuse,
Acest amar suspin.

Și fă să treacă, Doamne,
Acest adânc pahar,
Ce-mi stă acum în față
Că-mi este prea amar!

Dar fă cum știi, Stăpâne,
Că-mi este de folos...
Eu simt că port în mine
De-a pururi pe Hristos!

Și-ajută-mi ca-n tot locul
Mereu să Te slăvesc,
Căci una vreau, Stăpâne,
Ca să mă mântuiesc.

Ascultă-mă, Iisuse,
Arată-mi voia Ta
Și-n cursele satanei
Să cad nu mă lăsa.

Adesea-am plâns cu lacrimi
Și Te-am rugat fierbinte,
Să mă mai lași o clipă
În Casa Ta, Părinte!

Ca să mai plâng o vreme
Și să mă pocăiesc;
Să mă gătesc de moarte
Și Ție să-Ți slujesc...

Dar n-am putut, Iisuse,
Cu multele-mi păcate,
Să Te întorc spre milă
Din Sfânta Ta dreptate.

De-aceea, Doamne, Doamne,
Mă las în voia Ta.
De mă trimiți în lume,
Acolo voi pleca!

De mă trimiţi la moarte,
Acolo mă voi duce...
Căci ştiu de-acum, Iisuse,
Că am de dus o cruce!

De vrei ca-n suferinţă
De-acuma să trăiesc,
Ajută-mă, Iisuse,
Oriunde să-Ţi slujesc.

De vrei ca-n lume singur
Să pătimesc o vreme,
O, Doamne, fii cu mine,
Că duhul meu se teme!

Mă tem, mă tem, Iisuse,
Mai mult mă tem de mine...
Ca în vâltoarea lumii,
Să nu Te pierd pe Tine!

Mă tem ca nu vreodată
Să-mi uit făgăduinţa,
Sau, Doamne, să nu fie...
Să-mi pierd chiar şi credinţa!

Mă tem, oricum... Iisuse,
Că lumea asta mare,
Mă va-nşela pe mine,
Oricât aş fi de tare!

O, Doamne, să nu fie,
Să cad în mâna ei...
Să mor aici mai bine,
Între părinţii mei!

Cu ochii grei de lacrimi,
Îţi mai sărut o dată
Icoana Ta, Iisuse,
Cu spini încununată...

Ascultă-mă, Iisuse,
Ajută-mă acum...
Şi îndreptează-mi paşii,
Căci plec de-acum la drum...

Şi nu ştiu-n care parte,
Stăpânul meu, să plec...
În oameni n-am nădejde,
Căci toţi pe-alături trec!

Aicea, o, Iisuse,
Am fost ca pe Tabor,
De-acum mă duc în lume,
Acolo, poate mor...

Cu mine n-am pe nimeni,
Căci toţi m-au părăsit;
Şi cunoscuţi şi rude,
Cu toţi m-au izgonit!...

Te am numai pe Tine,
O, Bunule Păstor!
Cu Tine pe Golgota,
Ajută-mi ca să mor!

De ziua Sfinţilor 40 de mucenici
Bucureşti

RUGĂCIUNEA DESPĂRŢIRII

O, Doamne-aceste lacrimi grele,
Oare nu au fost primite ele,
Să ducă rugăciunea mea
Acolo, sus, la mila Ta?

Sau neîncetatele suspinuri
Şi ale gândurilor chinuri,
Iisuse, n-au ajuns la Tine,
Ca să ierţi acum pe mine?

Sau plânsul meu cel cu durere,
O, Doamne, n-a acut putere,
Ca până-n cer să fi pătruns
Şi sus la Tine să fi-ajuns?

Căci iată ceasul despărţirii
De locul sfânt al mănăstirii,
Acum, Iisuse, a sosit
Şi mă simt tare părăsit...

Stăpânul meu, Stăpânul meu,
Şi zi şi noapte-am plâns mereu,
În Casa Ta să fi rămas,
O zi măcar, măcar un ceas!

Dar Tu ai vrut Iisuse-anume,
Să fim trimişi cu toţi-n lume;
Să simtă toţi pe fruntea lor
Durerea grea a spinilor...

O, Doamne, cum de m-ai lăsat
Să plec în loc îndepărtat?
Să fiu de-acuma despărţit
De tot ce-n viaţă am iubit!

Stăpâne, cum voi mai cânta
Şi cine îmi va asculta
Cântările Sionului
La râul Vavilonului?

Sau cine-n sfânta mănăstire
Te va slăvi de-acum pe Tine?
Şi cine, doamne, va cădi
Altarul Tău în orice zi?

O, spune-mi, Bunule Stăpâne,
În urmă cine va rămâne,
Ca dorul meu cu el să-l strângă
Şi pentru mine să mai plângă?

Și-aceste lacrimi ale mele
Să le adune-acum pe ele,
Ca să le-aducă numai Ție,
Aici, departe, în pustie!...

O, spune-mi, Bunule Iisus,
Pe care Te-am iubit nespus,
O, cine mă va pomeni
La rugăciune-n orice zi?

Sau cine, Doamne-n miez de noapte,
Îți va cânta vreun psalm în șoapte?
Sau cine va mai suspina măcar,
În fața Sfântului Altar?

Căci iată, Tată, plec de-acum
De tot de-aici... și nu știu cum...
Că strig și nu mă pot opri:
„Eli, Eli, lamà sabahtani?”...

Pe poarta care am venit
Aicea, când m-am despărțit
De-această lume rea și mare,
C-o haină veche în spinare...

Pe-aceeași poartă azi mă duc,
Și nu știu unde să apuc...
În urma mea un biet bătrân,
Îmi spune ca să mai rămân.

Iar jos, la puntea mănăstirii,
Îmi spune-n clipa despărțirii:
„De voi muri, iubitul meu,
Te jur acum pe Dumnezeu,

Să vii și tu la-nmormântare,
Ca să-mi aprinzi o lumânare.
Iar eu, copile-n urma ta,
În ruga mea nu te-oi uita”.

O, cum să nu mă tânguiesc,
Când toți acum se risipesc?
Când văd cum plânge-acest bătrân,
Iisuse, cum să nu suspin?

Căci pe Ceaslovul rupt în foi,
El doar va plânge pentru noi;
Și-n rugăciunea lui fierbinte,
Mai mult va plânge ca-nainte!

Stăpânul meu, de-acuma plec...
Și-n timp ce anii noștri trec,
Să nu-ndelungi aceste vremi,
Ci-aicea iarăși să ne chemi.

Tu pune în spinarea mea
Să duc această cruce grea...
Pe frunte spinii tăi să-mi pui,
Căci altă cale, Doamne, nu-i!

În palme bate-mi două cuie
Și sus, pe Crucea Ta, mă suie!
Și între cei ce Te hulesc,
Ajută-mi să mă răstignesc...

Și-n lume, doamne, dă-mi putere
Să beau al ei oțet și fiere...
Ca sus, pe crucea suferinței,
Să iau cununa biruinței!

Să-i rabd mereu ocările
Și să-i primesc scuipările...
Și râsul ei necuvios
Să-l rabd pentru Iisus Hristos.

Și când voi fi cuprinse de sete,
Iar lumea, Doamne, în burete
Oțet pe buze îmi va da ,
Iisuse-atunci nu mă lăsa!

Să nu o lași să-mi pună ea,
Otrava ei pe rana mea...
Nici să-mi apese spinii mei
Pe fruntea mea, cu mâna ei!

Când voi slăbi pe crucea mea
Și a răbda n-oi mai putea,
Strigând, spre Tine voi privi...
„Eli, Eli, lamà sabahtani?”

Iar Tu din cer să mă privești
Și duhul meu să-l întărești.
Să fii cu mine lângă cruce,
Ca-n toată vremea s-o pot duce.

La urmă, când durerile
Îmi vor slăbi puterile
La cer privind, voi zice-așa:
„Iisuse, săvârșitu-s-a!”

Iar Tu, Iisuse, duhul meu
Primește-l sus, la Dumnezeu.
Acolo-n veci Te voi privi
Și ne-ncetat Te voi slăvi.

Și, Doamne, după ce-oi muri
Și toți ai mei m-or părăsi;
Când lumea trupul îmi va duce,
Ca să-l îngroape lângă cruce...

Iisuse, Tu nu mă lăsa
Să mă îngroape-n tina sa!
Căci nu voiesc ca-n mâna ei
Să mi se stingă ochii mei...

Nădejdea să mi-o jefuiască,
Averea să mi-o cheltuiască...
Întru păcate-n dezmierdări,
Departe, Doamne-n alte țări!

Iisuse, Care Te-am iubit
Și-atâta vreme Ți-am slujit,
Mă rog, Stăpâne, nu lăsa
Să-mi piardă lumea viața mea...

Cu pofte-amare să mă-nșele
Și să mă-nece întru ele.
Nici osteneala tinereții,
S-o pierd în vremea bătrâneții.

Tu, Doamne, care știi să ierți
Și Care cu măsură cerți,
O, nu uita că întru mine,
Te port de-atâția ani pe Tine!

Și dacă-acuma mă iubești
Și vrei ca să mă mântuiești
Prin scârbe, lacrimi și necaz
Să-mi întărești al meu grumaz,

Ca să nu-mi plec genunchii mei,
În lume... întru pofta ei;
Ca tot ce-am strâns la tinerețe,
Să pierd, prin ea, la bătrânețe...

O, Doamne, lumea n-o lăsa,
Ca să-mi închidă gura mea
Prin râsul ei necuvios
Să uit că sunt al lui Hristos.

Nici să mă rușinez cumva,
De spinii Tăi, de Crucea Ta!
Și-ajută-mi ca să Te slăvesc
Oriunde-n lume, cât trăiesc.

Căci vreau, Iisuse, ca să cânt
Oricât voi fi pe-acest pământ:
    Cântările Sionului
    În lumea Vavilonului!...

Și-acolo, doamne-n Vavilon,
Departe fiind eu de Sion,
Ca legământ că mă iubești
Tu ochii să-mi împodobești,

Cu lacrimi de mărgăritar,
Ca să nu sufăr în zadar...
Și lacrimile-n drumul lor,
S-or face, Doamne, un izvor.

Iar din izvor, apoi pârâu
Va curge înspre-al lumii râu...
    Pârâul scump Sionului
    În râul Vavilonului!

Deci nu lăsa ca mâna ei,
Să îmi închidă ochii mei...
Nici gura, Doamne, să-mi oprească,
Nici inima să-mi jefuiască...

Căci eu din alăuta mea
Și-n lume, Doamne-Ți voi cânta:
    Cântările Sionului,
    La râul Vavilonului!...

Deci dă-mi de-acum, Stăpânul meu,
Mereu să plâng, să cânt mereu...
Departe-n lume de Sion,
Ca fiu robit în Vavilon!

Și-aceste unde de cântări,
S-or pierde până-n depărtări...
Și munții când le-or auzi,
În locul nostru Te-or slăvi!

Iar codrii când le-or asculta,
Plângând i ei, vor repeta:
    „Cântările Sionului,
    La râul Vavilonului”!

Și râul în tăcerea sa,
Smerit și el Îți va cânta...
Iar vântul jalnic în suspin,
Îți va răspunde, Doamne - „Amin”!

Stăpâne, Doamne, plec de-acum,
Căci un bătrân m-așteaptă-n drum...
Mai jos, la puntea mănăstirii,
Acum, în clipa despărțirii.

Cu ochii lui topiți de vreme,
Încearcă parcă să mă cheme.
Căci pe obrazul lui uscat,
O lacrimă i-a picurat.

Tu, Doamne, să-l păzești pe el
Când va rămâne singurel;
Să-I dai odihnă, sus, la Tine,
Ca să se roage pentru mine.

Și-acest lăcaș ce l-am iubit
Și-n care, Doamne, Ți-am slujit,
Cu mila Ta să îl păzești,
Ca-n el mai mult să Te slăvești.

Păzește, Doamne, lumea toată,
În liniște netulburată;
Și-auzi pe cei nemângâiați,
Ce plâng și nu sunt ascultați...

Păzește-mi, Doamne, frații mei
Și-i întărește și pe ei,
Să rabde până la sfârșit,
Așa cum Ți-au făgăduit!

În rugăciunea lor fierbinte,
Mai mult vor plânge ca-nainte;
Iar lacrimile lor prea grele,
S-or întâlni cu ale mele.

Și vom cânta în pribegie,
De dorul sfânt după pustie,
Cântările Sionului,
La râul Vavilonului!...

Și-aceste lacrimi și cântări,
S-or pierde în albastre zări
Și s-or sui până-n Sion,
În fața veșnicului Tron...

Acolo unde cântă sfinții,
Cântarea sfânt' a biruinții.
Acolo unde lacrimi nu-s,
Nici răsărit și nici apus.

Pe drum voi întreba mereu,
Să-mi spună unde-i satul meu.
Și de-or trăi părinții mei,
Voi rămânea un timp la ei.

Și voi munci la ei în sat,
Așa cum Tu m-ai învățat,
Cântând același cântec sfânt
Pe brazda vechiului pământ.

Iar dacă-n viață n-or mai fi,
Eu mai departe voi porni;
Și voi umbla din gară-n gară
Și-n timp de iarnă și de vară.

Și voi munci mereu prin lume,
Străin, sărac și fără nume.
Și-oi plânge ori prin ce oraș,
De doru-acestui sfânt lăcaș.

Și orice om voi întâlni,
Cu dânsul m-oi împrieteni.
Pe cei scârbiți voi mângâia,
Pe cei bolnavi voi alina.

Cu cei flămânzi, voi flămânzi,
Cu cei săraci, sărac voi fi;
Cu cei străin, voi fi străin,
Cu fiecare-am să suspin.

Cu toți în lume am să plâng
Și lacrimi multe am să strâng;
Căci tot mereu voi suspina,
De dorul după casa Ta.

În toate, Doamne, dă-mi răbdare,
Că-n Tine am nădejde mare;
Să rabd la toți ocările,
Să le primesc scuipările.

Când oamenii nu m-or primi,
La Tine iarăși voi veni;
Când oamenii m-or insulta,
Spre Tine, Doamne, voi striga.

La margine de sat voi sta,
Și-apoi de jale voi cânta;
Cântările Sionului,
În casa Vavilonului!

De n-o fi cine să m-asculte,
Voi plânge iar cu lacrimi multe;
Și lacrimile-n drumul lor,
s-or face, Doamne, un izvor.

Și în această pribegie,
Voi zice-n toate: „Slavă Ție!"
Și-mi vor răspunde toți mereu:
„Slăvit să fie Dumnezeu!"

Îți mulțumesc acum de toate,
C-aici iertare de păcate
Mi-ai dat... și-atâtea bucurii,
Pe care singur Tu le știi.

Îți mulțumesc, Stăpâna mea,
Că m-ai primit în Casa ta.
De-acum cu sfântu-ți Omofor,
Mi-ajută-n lume să nu mor...

Iar voi, o, Sfinților, mereu
Ce vă rugați lui Dumnezeu,
Păziți în lume pașii mei
Ca să nu cad în mâna ei.

Mă simt, Iisuse, mulțumit
C-atâta vreme Ți-am slujit;
Și-n toate simt că am folos,
Căci port în mine pe Hristos!

Sub Sfânta Masă, pe pământ,
Îți las acum la legământ,
O lacrimă din ochii mei,
Ce-a curs din focul dragostei.

Iar numele străin al meu,
Ți-l scriu cu-aceste lacrimi eu,
Pe-al Sfintei Mese postament
Și-l las aici ca testament.

Și-n fața Sfântului Altar,
Îți las, Stăpânul meu, în dar
Această inimă a mea,
Ce-L poartă pe Hristos în ea.

Eu plec de-acum în drumul meu,
Ci Tu, Iisuse, fii mereu,
Cu mine-n lunga pribegie,
Departe-n lumea cea pustie.

La urmă va muri plângând,
Acest bătrân cu mine-n gând,
Având-și capul sprijinit
Pe-al său ceaslov îmbătrânit.

Și azi, sau mâine,... după o vreme,
Când glasul Tău o să mă cheme,
Primește-mi, Doamne, duhul meu
La Tine-n cer, să-ți cânt mereu.

Acolo unde lacrimi nu-s,
Nici răsărit și nici apus...
Acolo-n cer să-Ți cânt și eu,
Măririle lui Dumnezeu!

Acolo unde frații mei,
Cuprinși de focul dragostei,
Te preamăresc, Părinte Sfânt,
Cu dânșii, Doamne, dă-mi să-Ți cânt.

Să cânt în veci, să cânt cu sfinții,
Cântarea nouă a biruinții!
Cântarea Sfântului Sion,
Departe-n veci de Vavilon.

Iar trupul meu de pe pământ,
Ascunde-l, Doamne-ntr-un mormânt;
Sub stratul umed de țărână,
Necunoscut să îmi rămână!

Ca nici un om să nu-l cunoască,
O, Doamne, fă pe el să crească,
Să-mi crească iarbă pe mormânt,
Iar eu desupt să fiu pământ...

Iar de voiești să-mi dai măcar
Atunci, la moartea mea, un dar,
O, du-mă iarăși la pustie,
Ca nimenea să nu mă știe.

Aicea cu bătrânul meu,
Departe vom dormi mereu;
Nici în vreun sat, nici în oraș,
Ci lâng-acest sfințit lăcaș.

Apoi, Iisuse, de voiești,
Încă un dar să-mi dăruiești:
Ca nimenea să mă cunoască,
Și crucea fă să-mi putrezească...

Să uite toți c-am fost în lume,
Pribeag călugăr, fără nume.
Să uite toți c-am fost cândva,
O slugă aici în Casa Ta.

La cap să-mi creasc-un brad frumos,
Și el să-mi cânte-n veci duios:
    Cântările Sionului,
    La râul Vavilonului!

Și-aceste tainice cântări,
S-or pierde până-n depărtări.
Și munții când le-or auzi,
În locul meu Te vor slăvi.

Iar codrii când le-or asculta,
În locul meu Îți vor cânta:
    Cântările Sionului,
    La râul Vavilonului!

Iar vântul tainic în suspin,
Le va răspunde-„n veci amin!”

De ziua Sfinților 40 de mucenici
București

CĂLUGĂRUL

Iubite frate muritor,
De vei vedea un călător
Umblând pe drumuri singurel,
    Desculț, flămând
    Și însetând...
Te rog să ai milă de el,
Că poate-i un călugăr!

De-i întâlni la vreo răscruce
Un om străin, ce-ar vrea s-apuce...
Departe..., undeva în lume...
    De-l vezi mereu
    Oftând din greu,
Să nu-l întrebi atunci de nume,
Că poate-i un călugăr!

De vei vedea trecând prin sat
Un om cu capul aplecat,
C-o traistă goală-n mâna lui,
    Te rog acum
    Să-i ieşti în drum
Și un cuvânt mai bun să-i spui,
Că poate-i un călugăr!...

Sau când e frig și plouă afară,
De vei vedea c-așteaptă-n gară
Un călător înfrigurat,
    Nu-l judeca
    Cu gura ta
De ce e trist și-ngândurat,
Că poate-i un călugăr!

De vei vedea în multe rânduri,
Un om la muncă stând pe gânduri,
Privind cu ochii-n depărtare –
    Mereu tăcut
    Și abătut...
Nu-l întreba ce cată-n zare,
Că poate-i un călugăr!

Iubitul meu, nu te-ndoi,
Ci dacă tu vei întâlni
Un om în lume fără rost...
    Ce plânge-ades
    Neînțeles,

Să știi, iubitul meu, c-a fost
În viața lui călugăr...

C-acela care a trăit
Și-n mănăstire a-mbătrânit,
Orice i-ai spune și i-ai da –
Să nu socoți
Că o să poți,
Să-i schimbi cumva inima sa,
Căci el e tot călugăr!

De-i vei cânta de bucurie,
De asta el nu vrea să știe.
De jale de îi vei cânta,
El tot mereu,
Oftând din greu,
Plângând încet va suspina
Cu lacrimi de călugăr...
Că-n dorul lui de Dumnezeu
Ori unde-ar fi, el tot mereu
Va plânge singur fără tihnă...
Și nimenea
Nu va putea,
Între străini să-i dea odihnă,
Căci încă-i tot călugăr!

Deci nu căta să-i mângâi plânsul,
Ci să suspini și tu cu dânsul...
Căci el de-atâta pribegie –
De toți uitat
Și-ngândurat,
Va plânge mult după pustie,
Căci este tot călugăr!...

Iar dacă lumea-l va-nșela,
Tu, frate, nu te bucura,
Nici să vorbești de el oricui,
Căci el oricând,
Mustrat de gând,
Se va cula din calea lui,
Căci încă-i tot călugăr!

Iar dacă va îmbătrâni
Și-n lume, frate, va muri,
Să-l pui atunci într-un mormânt,
Și nimănui să nu mai spui
Că sub acest străin pământ
Se află un călugăr!

La Duminica Sfintei Cruci

SCRISOARE DE ZIUA SFINTEI ÎNVIERI

Cu gândul meu neodihnit
Mă duc mereu departe-n zare,
Spre voi, părinți ce v-am iubit,
Că-mi este dor de fiecare.

Și astfel mintea mi-o adun,
Fiind cuprins de multe gânduri,
Și mâna pe creion o pun
Ca să vă scriu puține rânduri.

O, știți, iubiții mei părinți,
Cum am plecat din mănăstire
Și câte lacrime fierbinți,
Mi-au curs din ochi la despărțire!

Și v-amintiți când am plecat
Mâhnit, pe poarta mănăstirii,
Cum toți am plâns și ne-am iertat
Atunci, în clipa despărțirii...

Și cum m-ați petrecut pe punți,
Cum m-ați pierdut din ochi pe vale;
Cum ați rămas bătrâni, cărunți,
Cum eu m-am dus pe altă cale!...

De-atunci am suferit mereu
Prin lumea plină de păcate;
Și știe numai Dumnezeu,
Cât am răbdat umblând prin sate!
Dar despre-acestea mai târziu,
Mai cu-amănuntul vă voi scrie;
Ci-acum încep ca să vă scriu
Puțin din trista-mi pribegie:

Iubiții mei, stau într-un sat,
Ce nu știu cum pe nume-l cheamă
Și de când știți că am plecat
Nu mi-am găsit nici frați, nici mamă...

Și-acum când încep să scriu,
E noaptea sfântă de-nviere;
Dar eu sunt singur și pustiu
Și mă apasă-o grea durere.

Și tot mă rog și plâng apoi
Privind afară pe fereastră,
Când mă gândesc că nu-s cu voi
Departe-n munți, la casa noastră!

Ca să mă rog cu voi și eu
În noaptea asta de-nviere;
Să cânt cu voi lui Dumnezeu
Dac-aș avea și eu putere.

Dar las-acum să pătimesc,
Eu am o mare bucurie,
Când știu că-n locul meu slujesc
Părinți, departe la pustie.

De-aceea, dragii mei părinți,
Cât mai sunteți în mănăstire,
În rugăciunile fierbinți
S-aveți de mine pomenire.

Pe voi, în orice vreme rea,
Vă am ca stâlp de mângâiere,
Căci voi sunteți odihna mea
În noaptea asta de-nviere.

S-aprinde-n mine duhul meu
Când îmi aduc din nou aminte,
Cum toți cântam lui Dumnezeu,
Slujind cerescului Părinte!

Când privegheam numa-n cântări,
Ce le rosteam cu toți-n șoapte
Și-nconjuram cu lumânări
Biserica-n această noapte...

Când clopotele-așa duios,
Vesteau în dangăt pân' departe,
Că astăzi a-nviat Hristos,
Iar noi ne-am izbăvit de moarte.

O, dragii mei părinți și frați,
Nu pot să scriu acum mai multe,
Ci eu vă rog nu mă uitați,
Că n-are cine să m-asculte.

Și când slujiți lui Dumnezeu,
Acolo, în tăcerea voastră,
Să știți că undeva și eu
Mă rog plângând la o fereastră.

Și după slujbă când apoi
Vă duceți toți să stați la masă,
Atunci și eu gândind la voi,
Suspin departe într-o casă!

Sau când pe munte vă urcați,
Ca niște harnice albine,
„Hristos a înviat!" cântați,
Iubiții mei, și pentru mine!

Dar iată că de când vă scriu
Și mă gândesc la casa noastră,
Așa deodată făr' să știu,
Se face ziuă la fereastră.

Apoi și soarele în zări,
Acum în pragul primăverii,
Și-arată fruntea-n depărtări,
Ca un simbol al Învierii!

Eu ies afară lâng-un pom
Și stau așa, privind în zare,
Pe prispa casei unui om,
Căci parcă... nu mai am răbdare.

Aș vrea să vin la voi pe jos,
Căci nu mai pot după pustie;
Să cânt acolo lui Hristos,
Să am puțină bucurie.

O, cât îmi este de urât
În ziua asta de-nviere,
Și cât mă simt de amărât
Și n-am un pic de mângâiere!

Și întrucât sunt întristat,
Nici foame și nici sete nu mi-i;
Ci stau pe prispă-ngândurat,
Sătul de tulburarea lumii.

Și singur stând, în drum privesc,
Cum trec creștini de la-nviere,
Cum merg încet și cum vorbesc,
Având în suflet mângâiere.

Ci numai eu stau trist pe drum,
Că nu-s cu voi, ca altădată...
O, cât n-aș da să am acum
Tot ce-am iubit și eu odată!

Dar n-am găsit nici un creștin,
Să-și poată da puțină seamă
Ce chinuri ai să fii străin,
Să n-ai nici frați, să n-ai nici mamă!

Să fi slujit lui Dumnezeu
Cândva, cu multă bucurie;
Și izgonit apoi mereu,
Să lași părinți, să lași pustie...

Să mergi pe drumuri fără rost,
Bătut mereu de-atâtea gânduri;
Să n-ai pe lume adăpost,
Să rabzi de foame-n multe rânduri!

Să nu ai cui te jelui
Și nici un om să te-nțeleagă,
Să n-aibă cine te iubi,
De-ai tot umbla o lume-ntreagă!

Să nu auzi pentru Hristos,
Vreun om cu dragoste să-ți spună;
Să-ți dea vreo pildă de folos,
Să-ți dea măcar o vorbă bună...

Să fii de-atâția ochi privit,
Dar nimeni, nimeni să te-asculte;
Să fii de-atâtea guri vorbit,
Să taci și mulți să te insulte...

Iubiții mei, v-am întristat
Spunându-vă a mea durere,
Dar azi e Praznic luminat,
E Sfânta zi de Înviere!

Acum e luna lui april,
Când toate se trezesc la viață;
Și cel străin și cel umil,
Acum se veselesc la față.

Acum e totul mai frumos –
Și ceru-albastru și pământul,
Căci astăzi a-nviat Hristos,
Căci astăzi s-a golit Mormântul.

Acum toți se veselesc
Și multe guri încep să tacă;
Acum inimi se iubesc
Și pentru Domnul mulți se-mpacă.

Și codrii toți din jurul meu,
Și munți și păsări și izvoare,
Se veselesc acum mereu,
Căci azi e zi de sărbătoare!

Doar numai eu stau lâng-un pom
Tot abătut și dus pe gânduri,
Pe prispa casei unui om,
Precum stăteam și-n alte rânduri...

Și de departe, dintr-un sat,
Aceste versuri vă trimit:
Primiți „Hristos a înviat!”
De la un fiu ce l-ați iubit!

De ziua Sfintelor Paști
Iași, 1960

BUCURIILE ÎNVIERII

Iubite frate muritor,
Deși ești slab și trecător,
Dar numai sta plângând în drum,
Ci veselește-te acum,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Voi, mame, care adesea plângeți
Și-n voi atâtea scârbe strângeți,
Deși-aveți grije și nevoi,
Ci bucurați-vă cu noi,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Voi, ce munciți cu-atât avânt
Pământul vostru drag și sfânt,
Și voi acum vă bucurați
Cu-ai voștri fii, părinți și frați,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Voi, care-adesea flămânziți
Și însetați și suferiți,
Deșți sunteți flămânzi și goi,
Ci bucurați-vă și voi,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Voi, care n-aveți adăpost
Și-n lume poate nici un rost,
Veniți la noi, o, turmă aleasă,
Ca să mâncăm l-aceeași masă,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Și voi, bătrâni ce stați în prag
Cu mâna dreaptă pe toiag,
De moarte nu vă spăimântați,
Ci toți acum vă bucurați,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Și voi, păstorilor de oi,
Cântați acum, cântați cu noi!
Și când pe munți aleargă miei
Vă bucurați și voi cu ei,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Tu, frate, care te trudești
Și-n toată vremea-ți dobândești
Cu multe scârbe pâinea ta,
Iubitul meu, nu te-ntrista,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Și nu mai sta pe gânduri dus,
Căci astăzi a-nviat Iisus,
Ci bucură-te-acum mereu
De dragostea lui Dumnezeu,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

De este cineva-ntristat,
De e sărac și-ngândurat,
Să nu mai stea privind în jos,
Căci astăzi a-nviat Hristos
Și din păcat l-a dezlegat.

De este cineva scârbit,
Umblând pe drumuri izgonit,
Să cate-acum spre Cel de sus,
Căci astăzi a-nviat Iisus
Și mântuire a primit.

Această bucurie mare
Nu are margini, nici hotare.
Pe oameni ea îi înfrățește
Și-a se iubi îi sfătuiește,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Și cântecul acesta sfânt
Ce-a izvorât dintr-un mormânt,
Cuprinde azi pământu-ntreg
Și-l cântă toți și-l înțeleg,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Această sfântă bucurie
O cântă brazii din pustie;
Și vânturile-n drumul lor
O cântă lin și-ncetișor,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Iar clopotele răsunând
O duc departe pe pământ,
Și înșiși micii ghiocei
Se veselesc de glasul ei,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Această bucurie sfântă
Biserica-ntreagă o cântă;
Și toți creștinii o cântă-n sat,
Zicând: „Hristos a înviat!”
Căci astăzi a-nviat Iisus!

Această nouă bucurie
O cântă cei din pribegie,
Și-o cântă mamele cu dor
Să doarmă pruncii mai ușor,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

O cântă râuri și izvoare,
O cântă lumea de sub soare;
O cântă veșnic mările
Și o repetă zările,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

O cântă buciumul pe munți,
O cântă codrii cei cărunți;
O cântă păsările-n zbor,
O cântă oameni pe ogor,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Aceasta-i ziua învierii,
Aceasta-i ziua mângâierii;
Aceasta-i zi de biruință
Ce s-a născut prin suferință,
Prin Învierea lui Hristos.

Aceasta-i ziua înnoirii,
Aceasta-i ziua mântuirii!
Cântați acum spre slava ei,
Mironosițelor femei,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Acum cerul a săltat,
Acuma moartea s-a surpat,
Deci bucurați-vă, popoare,
De-această mare sărbătoare,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

O, nu mai plângeți, dragii mei,
Părinți, copii, bătrâni, femei,
Ci vă schimbați acum durerea,
Ca să puteți cinsti-nvierea
Cântând: „Hristos a înviat!”

Străinule ce mergi pe drum,
De ce te întristezi acum,
Privind mereu către apus
Și stai așa pe gânduri dus?
Căci astăzi a-nviat Hristos!

O, fii ai Noului Sion,
De ce mai stați în Vavilon?
Urcați-vă-n Ierusalim
Ca să cântăm, să prăznuim,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Cântați și voi,
Cântăm și noi!
Să cânte orișice zidire,
Să salte-acum întreaga fire,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Voi mame , frați, părinți, copii,
S-aveți aceleași bucurii!
Și cei sărmani și cei străini
Să credeți, de sunteți creștini,
Căci astăzi a-nviat Hristos!

Și codrii toți și munți și flori
Și voi, o, oameni muritori,
Cu toții azi vă bucurați
Și pe Iisus să-L lăudați,
Cântând cu glas neîncetat,
Mereu: „Hristos a înviat!”

De ziua Sfintei Învieri, 1960

CÂNTEC DE SINGURĂTATE

Pârâiaș ce curgi la vale
Pe sub pietre și arini,
Pentru ce alergi pe cale
Așa-ndată și suspini?

Au nu știi că pe aproape
Unda ta ca de cristal,
Vor sorbi-o alte ape
Ce se zbat din mal în mal?

Râuri mari, învolburate,
Te vor duce peste lunci
Către mări îndepărtate
Și-n zadar vei plânge-atunci.

Pârâiaș ce curgi pe cale,
Pentru ce grăbești așa?
Au nu știi că mai devale
Se va stinge viața ta?

Au nu știi că-n depărtare,
Unda ta ca de cleștar
Va sorbi-o-ntinsa mare
Și vei plânge-atunci cu-amar?

Spulberat de valuri multe,
În zadar vei suspina...
Cine-atunci o să te asculte,
Să te-ntoarcă-n matca ta?

Pârâiaș ce curgi pe vale
Ca un fir de borangic,
În oglinda apei tale
Văd cât sunt de slab și mic

Deci rămâi aici cu mine
Să slăvim pe Dumnezeu;
Ale noastre dulci suspine
Se vor întâlni mereu...

VINO, DOAMNE, DIN SION

Vino, Doamne, din Sion,
Jos, în țara Vavilon,
Unde fiii Tăi sărmani
Pribegesc de-atâția ani.
Vino, Doamne, din Sion,
Jos, la râul Vavilon,
Jos, la râul blestemat
Cel ce este-adânc și lat.

Și pe cei ce vor să-l treacă
Nu-i lăsa, că se îneacă.
Scoate-i, Doamne, sus, la maluri,
Nu-i lăsa să piară-n valuri.
Tinde-Ți mâna Ta cea dreaptă,
Din ispite îi deșteaptă,
Fă-le calea mai ușoară,
Nu-i lăsa de tot să moară.

Vino, doamne, din Sion,
Jos, la râul Vavilon,
Să vezi fiii Tăi sărmani
Cum robesc de-atâția ani
Și n-având cu ei păstori,
Mulți se-neacă-adeseori
Și nu știu că râu-i lat,
Fără fund și blestemat.

Căci credința le-a slăbit,
Inima li s-a răcit,
Plânsul, Doamne, le-a-ncetat,
Dragostea s-a-mpuținat.
Dar văzând ei Crucea Ta,
Poate s-or mai îndemna;
Spinii Tăi de i-or privi,
Poate s-or mai întări.

Mâna Ta bătută-n cuie
De-or vede-o, or să spuie:
Domnul, iată, ne iubește
Și-n necazuri ne-ntărește.
El ne ceartă, El ne iartă,
Crucea noastră El ne-o poartă;
Ca un Tată El ne bate,
Dar ne iartă de păcate.

O, Păstorule de oi,
Vino iarăși Tu la noi!
Cată-ne prin munți și văi,
Fă-ne iar să fim ai Tăi.
Fie-ți milă de-a Ta turmă,
N-o lăsa până la urmă,
N-o lăsa de tot să piară
Prin străini, prin altă țară.

Vino, Doamne, din Sion
Jos, la râul Vavilon,
Jos, la râul blestemat,
Unde mulți s-au înecat...
Și-i adună cu-al Tău glas
Pe acei ce-au mai rămas...
Și-ntărește-i cu-al Tău har
Ca să scape ei măcar!...

RĂMÂNI CU NOI

Deși prin lume rătăcim
Așa fără de rost,
Și uneori ne tânguim
Că n-avem adăpost,
Noi credem și nădăjduim,
Iisuse, iar să ne-ntâlnim
- Numai rămâi cu noi.

Chiar dacă deseori umblăm
Prin târguri și prin sate,
Și flămânzim i însetăm
Pe căi îndepărtate,
Noi încă tot nădăjduim
Că ne-om vedea-n Ierusalim
- Numai rămâi cu noi.

Chiar dacă toți ne-au părăsit
Și-aproape ne-au uitat
Și dacă-n lume n-am găsit
Un frate-adevărat,
Noi tot la tine alergăm
Și-n orice vreme te rugăm
- Să nu ne lași pe noi.

Și dacă nu avem păstori
Să ne povățuiască
Și nici părinți de multe ori
Măcar puțin să ne iubească,
O, Tu, păstorule de oi,
Ai milă Tu măcar de noi
- Și nu ne părăsi.

Cei care-odată ne iubeau
O, nu ne mai iubesc.
Cei care ieri ne lăudau,
Azi toți ne osândesc,
Pe Tine numai Te-am găsit
Prieten bun, nedespărțit,
- Rămâi, rămâi cu noi.

Și-acum nu-Ți cerem nici averi,
Nici zile-ndelungate,
Ci numai pune-n noi puteri
Să le răbdăm pe toate.
De-Ți vei întinde mâna Ta
Durerea ni se va schimba
- Numai să fii cu noi.

Când vânturi multe bat din greu
Și calea ni-i pustie,
Iisuse, fii cu noi mereu
Oriunde-n pribegie.
Noi Te-om purta în noi cu dor
Ca pe-un Stăpân nemuritor,
- Numai rămâi cu noi.

Sau când pe valuri înotăm
Spre zările albastre,
Să nu ne lași să ne înecăm,
Nădejdea vieții noastre.
Ci marea cea înfuriată
Mai liniștește-o înc-o dată,
O, Bunule Iisus!

Învață-ne ca să iertăm
Pe cei ce ne-asupresc
Și dă-ne dar ca să iertăm
Pe cei ce ne sârbesc.
Căci ei ne-aduc prin suferință
Cununi cerești de biruință
- Numai rămâi cu noi.

Și dacă astăzi rătăcim
Departe, spre Emaus,
Ajută-ne să Te-ntâlnim
Căci nu avem repaus.
Apropie-Te nevăzut
Ca un drumeț necunoscut
- Și mergi și Tu cu noi!

Pe cale inima din noi
Îți vom deschide-o Ție,
Iar Tu ne vei schimba apoi
Durerea-n bucurie.
Căci de-om privi spre crucea Ta
Durerea noastră-o vom uita
- Numai rămâi cu noi.

Te așteptăm să mergi cu noi
Căci am rămas orfani.
Ni-e dor de Tine, suntem goi,
Nu ne lăsa sărmani!
Să nu ne rătăcim pe căi,
Căci toți suntem copiii Tăi
- Rămâi, rămâi cu noi.

Și la o vreme-ntr-un târziu
Când ne-om găti de moarte,
Să nu ne lași în loc pustiu
Și să Te duci departe.
O, să nu ne lași, Străine,
Să mergem singuri fără Tine
- Rămâi, rămâi cu noi!

Oprește-Te cu noi de-acum
Când noaptea-ncet se lasă,
Și lângă margine de drum
Rămâi cu noi la masă...
Apoi în liniștea-nserării
Ne frânge pâinea împăcării
- Și-așa să adormim.

PSALM DE MÂNGÂIERE

Ne te întrista, străine,
De ești izgonit,
Căci mai multe decât tine
Eu am pătimit.

Cruce, spini, oțet și fiere
Am găsit la oameni,
Ca să-ți dau ție putere
Mie să te-asameni.

Bucură-te deci, o, frate,
Dacă pătimești,
Prin răbdare-or trece toate,
Căci cu Mine ești.

Nu căta-n această vale
Numai mângâieri;
Viața-ntreagă este-o cale
Plină de dureri.

Deci du crucea suferinței,
Rabd-al vieții chin,
În nădejdea biruinței
Cu măcar un spin.

Dacă vei slăbi-n ispite,
Rătăcind prin lume,
Roagă-te mai mult, iubite,
Strigă-Mă pe nume.

Iar Eu fără nici o silă
O Să-ți ies ’nainte
Și-o să fac cu tine milă
Ca un bun Părinte.

Lângă tine-apoi voi merge
Tot mereu, mereu,
Lacrima din ochi ți-oi șterge
Ca un Dumnezeu.

Nu te întrista, copile,
Dacă suferi mult;
Roagă-te-n aceste zile
Iată, te ascult.

De vei fi cuprins de valuri
Și de tot slăbit,
Eu o să te scot la maluri,
Fiul Meu iubit.

De vei fi bătut de gânduri
Și de dor pe cale,
Îți voi șterge-n orice rânduri
Lacrimile tale.

De nu ai în lume mamă,
Lasă, fiul Meu,
Nu mai fi cuprins de teamă,
Tată îți sunt Eu!

Fugi de oameni, de păcate,
Urcă sus calvarul,
Iată vin la tine, frate,
Ca să-ți duc amarul.
Și voi rămânea cu tine
Până la mormânt,
Numai tu să crezi în Mine
Căci cu tine sunt.

Și voi duce-a ta povară
Oriunde vei fi,
Fie iarnă, fie vară,
Ru te voi păzi.

Pe cei stăpâniți de ură
Îi voi îmblânzi,
Iar pe cei ce Mă înjură
Îi voi risipi.

Pe cei plini de gânduri rele
Îi voi împăca,
Și pe fiii Maicii Mele
Nu îi voi lăsa.

Nu mai plânge deci, o, frate,
Pe cărări străine,
Mâine vor trece-aceste toate
Și vei fi cu Mine!...

REÎNTOARCERE

Flămând și ostenit de drum
Mă-ntorc acum din gară,
Primește-mă, o, maică, acum,
Te-aștept la ușă afară.

Deschide-mi ușa cea de sus
Ce este încuiată,
Căci tot pe-acolo doar m-am dus
În lume altădată.

Apoi te rog, nu mă-ntreba
De ce mă-ntorc acasă,
Nu plânge, nu te întrista,
Nici m-așeza la masă.

O, mamă, eu sunt fiul tău,
De ce te uiți mirată?
Ori socotești că e semn rău
Că mă mai vezi o dată?

De sunt schimbat și-mbătrânit
Te rog să nu ai teamă,
În toată lumea n-am găsit
O inimă de mamă!

Nu-ți amintești când am plecat
În lume-ntâia oară?
Doar tu m-ai petrecut din sat
Spre tren, la prima gară.
De atuncea mult am colindat ,
Umblând mereu prin gări,
Și-abia-ntr-o vreme am aflat
O viață nou-n depărtări.

Dar și de-acolo izgonit,
Cu inima pustie,
Iubită mamă, am pornit
Din nou în pribegie.

Deschide-mi ușa la pridvor
În casa bătrânească,
Căci unde să trăiesc, să mor,
Ce om să mă primească?

Doar tu, o, mamă, vei putea
Mai mult ca orișicine
Să-mi înțelegi durerea mea
Și să suspini cu mine.

Și nu mai spune la vecini
Că m-am întors acasă,
Din lumea mare, din străini,
Sau ce necaz m-apasă.

Ci lasă-mă să stau retras
Ca să mă rog lui Dumnezeu;
În orice clipă-n orice ceas
Să cânt, să plâng de dor mereu.

Avere multă, mamă, n-am:
Cinci cărți și-o cruce în desag
Și-o haină veche – atâta am,
Iar ca tovarăș un toiag.
Nu plânge, mamă, stând în prag,
La geam sau în ogradă,

Că n-am noroc, că sunt pribeag...
Ca nimeni să te vadă.

Ori n-am slujit lui Dumnezeu
Cu-atâta bucurie?
De ce să plângi, să-mi faci mereu
Durerea grea și mie?

Eu port în mine pe Iisus,
De oameni nu mi-i teamă,
Deschide-mi ușa cea de sus,
Ai inimă de mamă!

În casa-n care m-am născut
Aici de-acuma voi trăi,
Aicea unde am crescut
Și unde poate voi muri.

De ei muri tu, mamă-ntâi,
Cu grijă eu te-oi îngropa,
Ți-oi pune-o pernă căpătâi
Și-oi plânge mult sub crucea ta.

Iar de-oi muri-nainte eu,
În negru, mamă să mă-mbraci
Și căpătâi sub capul meu
Aceste cărți să mi le faci.

Și să mă-ngropi pe înserat
În colț de cimitir sub tei,
Ca să mă uite toți din sat
Că am trăit cândva cu ei.

O cruce mică apoi să-mi pui
La capul meu, dar fără nume,
Și mamă, nimănui să-i spui
Că mor pentru Hristos în lume.

PLÂNS DE PRIBEGIE

Când mi-amintesc de frații mei
Și de iubita mea pustie,
Încep să plâng de dorul ei
Să plâng de-atâta pribegie.

Când merg pe drumuri singurel
Și nimeni, nimeni nu mă știe
Când bate vântul, plâng cu el
Suspin de-atâta pribegie.

Când trec prin sate fără rost
Sau stau rugându-mă în vie
Îmi amintesc de tot ce-am fost
Și plâng de-atâta pribegie.

Când înfrunzesc bătrânii tei
Și când cireșii sunt în floare
Îmi amintesc de frații mei
Ființe veșnic călătoare.
Și făr' să vreau încep să plâng,
Apoi cu mâinile-amândouă
În palme lacrimile-mi strâng
Ca niște boabe mici de rouă.

Când trece soarele spre-apus
Și-aud cântând o ciocârlie
Rămân așa pe gânduri dus
Și-ncep să plâng de pribegie.

Când păsări multe trec în zbor
Și totu-i plin de veselie
Mă întâlnesc cu-același dor
Și iarăși plâng de pribegie.

Acesta-i cântecul meu drag
Ce-l cânt în vremea suferinții,
De când pe lume sunt pribeag
De când mi-am părăsit părinții.
Acesta-i cântecul meu sfânt
Ce-l cânt mereu în orice vreme
Și-l voi cânta pân' la mormânt
Când Domnul sus o să mă cheme.

Acesta-i cântecul ales
Ce-l cânt mereu când trec pe luncă
Când stau pe deal, când merg pe șes
Sau când mă duc și eu la muncă.

Acesta-i cântecul de dor
Ce-l cânt sub părul din ogradă
Când bate vântu-ncetișor
Când frunza verde dă să-i cadă.

Acesta-i cântecul iubit
Ce-l cânt mereu cu multă jale
Când sunt străin, când sunt mâhnit
Când sună un bucium trist pe vale.

Acesta-i cântecul uitat
Pe care nimeni nu-l mai știe
Ci singur eu l-am învățat
De când trăiesc în pribegie.

Când plâng tălăngile la oi
Când est frig și toamnă afară,
Când pleacă păsări de la noi
Sau când aștept un tren în gară.

Căci plânsul singur mi-a rămas
Prieten scump de mângâiere
Ce-l port cu mine-n orice ceas
În orice clipă de durere.

Cu plânsul deci mă iau și eu
De când trăiesc în pribegie
Prin plâns grăiesc cu Dumnezeu
Căci mult mi-e dor după pustie.

II

SPERANȚĂ DE ÎNVIERE

UTRENIE

Din adâncuri de pustie
Umbra nopții lin coboară
Peste munți, peste câmpie,
Ca o mantie ușoară.

Doarme bradul sus pe stâncă
Obosit de vânturi multe;
Ar mai vrea să cânte încă
Dar nu-i cine să-l asculte.

Tac tălăngile la stâni,
Buciumul asemeni tace.
Toate dorm lângă stăpâni,
Peste tot e numai pace.

Munți-abia se văd în zare,
Valea pare-un fund de lac;
Totul piere-n depărtare,
Codri, ape, toate tac.

Ba și vântu s-a oprit
Undeva pe-un fund de vale,
Ca și cum ar fi trudit
De-o atât de lungă cale...

Dar deodată se pornește
Peste munți un dulce ropot;
Zarea-ntreagă se trezește,
Jos devale plânge-un clopot!

Glasul lui pornește-n zare
Și de stânci ușor se sparge;
Codrii par o-ntinsă mare,
Brazii vârfuri de catarge.

Vântul adormit pe văi
S-a trezit și el acum
Și croindu-și alte căi,
A pornit din nou la drum.

Lângă candeli cu lumină,
Trei bătrâni se roagă-n șoapte;
Ei așteaptă ca să vină
Mirele în miez de noapte.

Ruga lor încet străbate
Peste plaiuri, peste crâng
Și eu ei suspină toate,
Codri, ape, parcă plâng...

PSALM

O lume de gânduri în mine se zbat
Și vor să mă abată din drumul luat;
Năvalnic m-apasă și-asupră-mi se-adună,
Căci vor să mă înșele și rob să mă pună.
Tu însă, o, Tată,
Cu milă mă cată;
Să nu mă înșale
Din sfânta Ta cale.

Când negrele gânduri puțin contenesc,
Cu-aceeași furie asupră-mi pornesc
Prieteni de-aproape și mulți de departe,
Ce vor să m-arunce în curse de moarte.
Dar sufletu-mi, Tată,
Pe Tine Te cată,
Ajută-mi, Părinte,
Să merg înainte.

Cu chipuri frumoase, cu flori și alei,
Vor piedici să-ntindă ei pașilor mei
Și-aleasă grădină aicea să-mi puie,
Căci alta dincolo, îmi spun ei că nu e.
Dar sufletu-mi, Tată,
Zadarnic mi-l cată...
El veșnic suspină
Spre altă grădină.

Cu râsuri și glume, cu multe mâncări,
Cu vorbe deșarte și-alese cântări,
Zadarnic încearcă ca piedici să-ntindă
Și-n lațul pierzării pe suflet să-mi prindă.
O, Bunule Tată,
Ajută-mi îndată
Și-alături de Tine
De-a pururi mă ține.

Și dacă vreodată asupră-mi nu pot,
Mă lasă o clipă, iar când ei socot,
Mai grele ispite mi-aruncă în cale,
Căci vor să mă smulgă din mâinile Tale.
Tu ține-mi, Părinte,
Privirea-nainte
Și mai lângă Tine
Cu pace mă ține.

Iar dacă mă-nșală și văd că nu mor,
Nici pot să mă piardă în cursele lor,
Cu șoapte viclene ei lumea-mi arată,
Voind să mă piardă cu dânsa deodată.
Tu scoate-mă, Tată,
Din curse îndată,
Să nu mă înșale
Vrăjmașul pe cale.

Pe munte să suie și până în zări,
Mi-arată orașe, și câmpuri, și mări,
Și cinste, și case, și bani, și-avuție,

Și pofte destule și multă mândrie.
Tu scapă-mă, Tată,
De toate odată
Și-alături de Tine
De-a pururi mă ține.

Și trupul și lumea mă luptă din greu
Și duhul pierzării mă-nșală mere;
Grădină din patimi îmi tinde în cale
Și veșnică moarte în roadele sale.
Dar sufletu-mi, Tată,
Spre alte zări cată,
El veșnic suspină
Spre altă grădină.

Ajută-mă, Doamne, la Tine să vin,
Pe lume sunt singur, sărman și străin;
De cursele morții cu milă mă scapă,
Din apele vieții la ceruri m-adapă.
Căci sufletu-mi, Tată,
De-a pururi Te cată
Și veșnic suspină
Spre a Ta grădină!...

RUGA DE SEARĂ

Aștept să vină Domnul
Ca ruga să-mi asculte,
Să-mi deie lacrimi multe
Și-n lacrimile mele
Pe suflet să mi-l spele.

Aștept să vină Domnul
Ca ruga mea săracă
Văpaie să mi-o facă
Și-n raza Lui divină
Să văd și eu lumină.

Aștept să vină Domnul
Ca multele-mi păcate
Să mi le lase toate
Și-n mila Lui cea mare
Să-mi dea în veci iertare.

Aștept să vină Domnul
Spre mine, mai aproape,
Să-nchid-aceste pleoape...
Și-n cer apoi la Sine,
Să intre și cu mine.

GLOSA CREȘTINĂ

Viața-i drum necunoscut,
Un nor fără de urmă;
S-arată dulce la-nceput
Și-amară când se curmă.

Tu însă pururea fii treaz
Și lasă lenea, somnul.
Primește aici orice necaz,
Căci mâine mergi la Domnul.

Viața este-un drum cotit
Ce urcă și coboară;
Destui în ea s-au rătăcit,
Crezând că e ușoară.

Tu însă, frate, nu umbla
Pe drum fără povață;
Cu grijă aleargă, nu uita
Că ai o altă viață.

Viața este-un câmp întins,
Un loc de suferință,
În care omul moare-nvins
De n-a avut credință.

Tu saltă-ți ochii spre Iisus
Și rabdă-n viață toate,
Căci numai singur Cel de sus
Să te-ntărească poate.

Viața este-un veșnic dor,
O sfântă nostalgie,
Ce urcă sufletul în zbor
Spre cer, spre veșnicie.

Tu nu căta să ai mereu
În lume fericire;
La cer te cheamă Dumnezeu
Să-ți deie mântuire.

Viața este ca un pom
Cu fructe-nșelătoare,
Dintr-însa gustă bietul om
Și făr' să știe moare.

Deci nu întinde mâna ta
Să guști din toate cele,
Că mai-nainte de-a gusta
Să știi că toate-s rele.

Viața este-o cale grea,
O mare de păcate,
Prin care omul făr' să vrea
Îi este dat să-noate.

Tu saltă-ți ochii veșnic sus,
Spre zarea cea albastră;
Acolo-n cer, lângă Iisus,
Acolo-i casa noastră.

Viața este-un fluviu lat,
Adânc și plin de valuri;
Destui în ea s-au aruncat,
Dar n-au ieșit la maluri.

Aruncă-te în valuri deci
Și cu nădejde-noată,
Căci nici nu știi când o să treci
Și o să mori odată.

Căci viața-i drum necunoscut,
Un nour ce se curmă.
Tu plângi mai bine la-nceput,
Să nu suspini la urmă!...

CODRULE, IUBITUL MEU

O, codrule, iubitul meu,
Și singur ca și mine,
Învață-mă să plâng mereu
Și să suspin cu tine.

Ascunde-mi trupul obosit
Și dă-mi puțină tihnă,
Că-n altă parte na-m găsit
Un loc să am odihnă.

Nu mă-ntreba de ce suspin
Când cad la rugăciune,
Nu mă-ntreba de unde vin
Căci azi nu pot a-ți spune.

Sub cetină de brad, sub stânci,
Gătește-mi astăzi casă,
Și-n liniște de nopți adânci
Ca să mă rog mă lasă.

Când frunze galbene de fag
S-or rupe câte una,
De-un dor străin, ca un pribeag
Voi plânge-ntotdeauna.

Când vânturi reci din depărtări
Încet or să mă cheme,
Atunci privind spre cer, spre zări,
Voi plânge multă vreme.

Când brazii toți încetișor
De vânturi or să sune,
Atunci voi sta cuprins de dor
La sfânta rugăciune.

Din sân o carte-o să deschid
Și-n orice miez de noapte,
Voi spune psalmii lui David
În murmur lin, în șoapte...

Așa-mi vor trece ani mereu
În lacrimi și suspine,
Având nădejde-n Dumnezeu
Că este lângă mine.

Și dacă, codrule iubit,
Va fi să mor vreodată,
Să nu mai spui că am trăit
Aici cu tine-odată.

Nu spune încă nimănui
De lacrimile mele
Și nici de ruga mea să spui
Din nopți și zile rele.

Ci-ascunde-mi trupul obosit
De post și de suspine,
Și-aici cu frunze-acoperit
Mereu să-l ai cu tine...

Iar eu în fața lui Hristos
Voi sta la judecată,
Amar de omul păcătos
Ce n-a plâns niciodată.

CODRULE, PRIETEN DRAG

Codrule îmbătrânit
Și udat de ploi,
Hai, să plângem liniștit
Numai amândoi!

Tu să-mi cânți din frunză lin
În amurg de seară,
Iară eu să tot suspin
Ca odinioară.

Tu să-mi cânți mereu de dor
Legănat de vânt,
Iară eu să plâng ușor
Către Domnul Sfânt.

Tu să-mi cânți cu glas duios
Cântec de pustie,
Eu să plâng după Hristos,
După veșnicie.

Să-mi asculți necazul meu
Care-l port în mine
Și de-oi fi pribeag mereu,
Să mă ții cu tine.

Casă fă-mi din două stânci
Învelite-n crâng,
Haină, zările adânci
Ce cu mine plâng.

Apă dă-mi de la izvor
Care-mi duce-n cale,
Plânsul meu încetișor
Tot mereu devale.

Căci el singur va purta
Lacrimile mele,
Iar Stăpânul îmi va da
Milă pentru ele...

Codrule, prieten drag,
Singur, singurel,
Să nu uiți pe cel pribeag,
Ci să plângi cu el.

Hai să plângem deci și noi
Pentru Dumnezeu,
Singuri, numai amândoi,
Să-L slăvim mereu!

SUSPINUL UNUI TATĂ

Când ai plecat în lumea mare,
Copilul meu iubit,
Mi se părea că ești o floare
Aici, în rai sădit.

Din ochii tăi udați de rouă,
Pe fața ta de crin,
Curgeau tot două câte două
Petale de rubin.

Iar perii tăi lăsați pe spate
Ca cetina de brad
Mi se păreau, iubite frate,
Că-s frunze care cad.

Cu trupul fraged de mlădiță
Copilul meu sărman,
Mi se părea că ești o viță,
Un chedru din Liban.

Un trandafir erai, copile,
Un înger din Sion,
Căci te-ai hrănit atâtea zile
Cu mană din Ermon.

Pe mintea-ți albă de hârtie
N-aveai nimica scris,
Păreai o floare de pustie,
Copil din paradis!

Aveai o inimă curată
Și gând nevinovat,
În care încă niciodată
Păcatul n-a intrat.

Și, vai, de câte negre gânduri,
Copile, te-am ferit,
Și bucurii în câte rânduri
Cu tine-am împărțit!

Apoi de câte ori în mine,
Dureri și scârbe-am strâns,
Cât m-am rugat eu pentru tine
Și cât de mult am plâns!

C-am vrut să fii o lumânare,
Buchet de trandafiri,
Aprinsă pentru fiecare
Sub zid de mănăstiri.

Un crin am vrut să fii anume,
O, tu, copilul meu,
Să nu te rupă cei din lume,
Să crești lui Dumnezeu!

Căci eu sunt primul tău părinte,
Eu, care te-am adus
Prinos de dragoste fierbinte
Pe-altarul lui Iisus.

Așa te-ai dus în lumea mare,
Copilul meu iubit...
Și cât am plâns noi la plecare,
Ce greu ne-am despărțit!...

Că nu atâta despărțirea
Atunci mă chinuia,
Cât mai ales vedeam pieirea
Ce-n lume te-aștepta.

Căci o furtună fără seamă
De lângă noi te-a dus,
Departe-n lume, fără mamă,
Departe de Iisus!...

Dar cine te-a-nșelat, o, frate,
Ce om vrăjmaș te-a frânt?
Unde-ai căzut, în ce păcate,
În care trist pământ?

Ce vânturi iuți, ce brume grele
Așa te-au veștejit?...
O, unde-s lacrimile mele
Și tu, copil iubit?

O, floare plină de petale,
Ce-ndată ai apus!
O, cum te-ai scuturat pe cale
Departe de Iisus!

O, cine ți-a luat averea,
Copile-ndepărtat?
Ce om ți-a jefuit puterea
Și cum de m-ai uitat?

Aș vrea să vii la mine-ndată,
O, tu, copilul meu,
Să te mai văd măcar o dată,
Să-ți spun de Dumnezeu!

Să-ți curăț mintea ta de gânduri,
Să plângem amândoi,
Precum făceam și-n alte rânduri
Când petreceai cu noi.

Să-ți văd privirea ta și fața
Schimbate de păcat,
Căci n-ai voit să-mi ții povața,
Căci nu m-ai ascultat.

O, nu te rușina de mine
Pentru greșeala ta,
Mi-i dor, mi-i dor acum de tine,
Te rog nu mă uita!

Te-aștept, te chem cu glas de tată,
O, vino, fiu pierdut,
Ca să mai vezi măcar o dată
Pe cel ce te-a crescut!

COPILUL MEU

De câte ori mă rog tăcut
În mica mea chilie,
De-un dor străin, necunoscut,
Mi-i inima pustie.

De câte ori citesc în gând
Cu ochii de pe-o carte,
Adeseori mă văd plângând
Și dus mereu departe.

Din ochii mei topiți de ani
O lacrimă se lasă,
Căci dorul vostru, fii sărmani,
Mereu, mereu m-apasă.

Și-n doru-acesta părintesc
Mi-i gândul tot la tine,
Copilul meu ce te iubesc,
Căci nu mai ești cu mine.

Din ziua când ne-am despărțit
Nu mă mai prinde somnul,
Căci mă simt slăbit și-mbătrânit
Și mâine merg la Domnul.

Dar înainte de sfârșit
Aș vrea să vii la mine,
Ca să mă vezi, copil iubit,
Căci altul n-are cine.

Să ne-ntâlnim, să-ți dau un sfat
Acum la despărțire,
S-aprind în sufletu-ți curat
Doriri de mănăstire.

Să-ți spun cu lacrimi, dragul meu,
Cuvântul de pe urmă,
Să-ți dau ce am mai bun și eu,
Căci viața mea se curmă.

Dar nu știu astăzi unde ești,
Copil fără de mamă,
Pe unde stai și rătăcești
Și tare-mi este teamă.

Căci dacă, fiul meu, aș ști
Pe unde ești anume,
Cu mâna mea de lut ți-aș scri
Să te-ntăresc în lume.

Am auzit că ai slăbit
De-atâta suferință,
Că m-ai uitat și-ai părăsit
A ta făgăduință!

Că umbli bine îmbrăcat
Și râzi cu fiecare
Că rătăcești mereu prin sat,
Pe străzi și trotuare.

Că nu mai cânți ca în trecut
Cu glas duios, copile,
Că stai pe gânduri abătut
De multe, multe zile.

Că șoapte negre îți vorbesc
De-a lumii fericire,
Că mâini vrăjmașe te pândesc
Și îți gătesc pieire...

O, unde ești, copilul meu,
În care colț de țară?
De dragul tău suspin mereu
În fiecare seară!

Și-acuma sunt bătrân, bătrân,
Topit și plin de zile;
O, cât n-aș da ca să rămân
Să te mai văd, copile!...

Dar în zadar aștept, aștept.
Căci fiul meu nu vine..!
Și mâine cu brațele pe piept
M-oi despărți de tine...

POVESTEA UNUI OM

Parc-aș vrea să nu vorbesc, dar nu pot să tac
Știu povestea unui om simplu și sărac.
De aceea vreau acum să vă spun cum este
Viața lui cu-adevărat, nu c-a fost poveste.

Eu întâi l-am cunoscut undeva-ntr-un schit,
Pașnic, bun și-ascultător și mereu smerit.
Și-mi spunea că el de mic n-a avut avere,
Ci a crescut așa orfan, numai în durere.

Ba nici carte nu știa, nici a scrie deloc,
Căci fiind sărac umbla tot din loc în loc.
Iar vreodată când voia gândul să și-l scrie,
Alții-ndată-i însemnau dorul pe hârtie.

Și umblând așa mereu Domnul i-a vorbit
Și-a rămas de-atunci și el trăitor în schit.
Ani de-a rândul se trudea și făcea de toate,
Tăia lemne, le căra și fierbea bucate.

Ducea apă din pârâu și uda-n grădini;
Punea straturi și plivea buruieni și spini.
Ba-ngrijea și de bolnavi fără nicio silă
Și cu toții îl iubeau, că era cu milă.

Ziua le slujea la toți, însă nu cârtea,
Noaptea singur sta-n pridvor și mereu plângea.
Dar oricât s-ar fi trudit, după a sa putere,
Rar cuvânt de auzea pentru mângâiere.

Și așa a petrecut ani și ani destui,
Fără a spune el cuiva taina vieții lui.
Iar când Domnul a voit să se-ntoarcă-n lume
A plecat și el atunci nu știu unde-anume.

Multe drumuri a umblat și-a tot rătăcit,
Însă cred că nimenea nu l-o fi primit.
Pe la uși din nou bătea, tot purtând desagul,
Însă nu se deschideau și pleca pribeagul.

Ba și foame, ba și frig suferea din greu,
Dar nădejdea lui era sus la Dumnezeu.
Astfel bietul călător, obosit de cale,
Nimerea mereu, mereu, numai prin spitale.

Grav bolnav apoi fiind, iarăși a venit
Ca să-și vadă frații lui și să moară-n schit.
Și-ntr-o vreme când era spre sfârșite anul
A oftat deodată așa și-a murit sărmanul.

Colo-n deal la cimitir trupul i l-au dus,
Bulgări înghețați de lut peste el au pus;
Iară sufletu-i curat, înălțându-și zborul,
S-a urcat de-atunci la cer, sus la Făcătorul.

...Și de-acum povestea mea a luat sfârșit,
Ci tu nu mă întreba de te-am amăgit;
Fii mai bine zi de zi gata pentru moarte
Domnul știe când și tu vei pleca departe.

LA MOARTEA PĂRINTELUI DOMETIAN
(în vârstă de 78 de ani, 23 februarie 1960, orele 16)

Te-am cunoscut la bătrânețe,
Cu sufletul mereu smerit;
Fiind de mic, din tinerețe,
Cu fapte bune-mpodobit.

Ai fost, o, bunule părinte,
În toate pildă pentru noi,
Privind de-a pururi înainte,
La ceasul cel mai de apoi.

Pe toți ne învățai de bine,
Ca un bătrân mai iscusit
Și sfătuiai pe orișicine
Să rabde până la sfârșit.

Aveai în toate ascultare,
Căci te temeai de Dumnezeu;
În încercări aveai răbdare,
În sfaturi mângâiai mereu.

Și la biserică aveai
Întotdeauna sârguință,
Unde smerit te închinai,
De-atâția ani cu umilință.

N-aveai nici rude, frați sau tată,
Ci-ai fost ca un necunoscut;
Că nu voiai să spui vreodată
De locu-n care te-ai născut.

Și-acum, în prag de primăvară,
Când soarele dădea spre-apus
Și când ploua mărunt afară,
Părinte, dintre noi te-ai dus!...

Dar și în ceasul când erai
Pe patul greu de suferință,
O, câtă mulțumire-aveai
Și te rugai cu stăruință!

Când te-ntrebam ce te mai doare,
Părinte, tu îi mulțumeai
Mereu Preasfintei Născătoare
Și-apoi în tihnă te rugai...

Iar noi în jurul tău, părinte,
Stăteam smeriți și-ngândurați;
Avându-ți chipul tău în minte,
Priveam cu ochi-nlăcrimați.

Deci, iată cât ne-ai folosit
Și-n cel mai de pe urmă ceas,
Când lin suflând ai adormit...
Iar noi jelindu-te-am rămas!...

Te-ai stins ușor ca o făclie
Pe două scânduri mici de pat
În sărăcuța ta chilie,
În care-atâta te-ai rugat!

O, deie-ți Bunul Dumnezeu,
Spre ceruri îngeri păzitori
Și să ne pomenești mereu,
Precum și noi adeseori!...

Căci te-a chemat Iisus la Sine,
Să guști din slava veșniciei...
Deci roagă-te și pentru mine
Și pentru pacea Sihăstriei!

Și noi de-asemeni ne-om ruga,
Ca lin la ceruri să te sui;
Să-ți dea odihnă-n Casa Sa,
Să vezi dea pururi Slava Lui!

Înalță-te de-acum, părinte,
În fața Tronului Ceresc
Și-acolo să-ți aduci aminte,
De cei ce-n lume pătimesc.

Plângând, noi trupul îți vom duce
Pe cel mai de pe urmă drum;
La căpătâi ți-om pune-o cruce,
Căci nu te-om mai vedea de-acum!

Smerită-n toate ți-a fost viața,
Smerit îți este azi mormântul;
De-acum nu-ți mai vedem fața,
Că trupul mort ți-l ia pământul...

În glas de clopot plângător
Un bulgăr de pământ om da,
Pe-al tău sicriu de muritor...
Și în odihnă te-om lăsa!...

Din când în când ne vom mai duce
Să-ți mai aprindem fiecare,
La căpătâiul tău, sub cruce,
Un pai smerit de lumânare...

Iar când și noi ne vom muta
La Domnul nostru Iisus,
Părinte, cred că ne-om vedea
Și-atunci vom prăznui nespus!

Și-n timp ce iarbă pe morminte,
Va crește an de an mereu...
Noi, sus, ne-om întâlni, părinte,
Slăvind în veci pe Dumnezeu!

Sfânta Mănăstire Sihăstria
23-26 februarie 1960

MĂRTURISIRE

Stau trist la masă și privesc
Pădurea toată de afară,
Ce mă deșteaptă să gândesc
La anii mei de-odinioară.

În jur, tăcere de mormânt,
Afară iarnă timpurie,
Cu cer senin și fără vânt,
În sinemi inimă pustie!

Pârâul a-nghețat și el
Printre arinii fără frunză,
Doar vântul singur singurel
Își cată loc să se ascunză.

O, cât de dragă îmi erai,
Tăcere, liniște, pustie,
Și cât de mult mă alinai,
În viața mea de pribegie!

Dar astăzi mult mă chinuiesc
Și-n taină sufletul îmi geme,
Când văd în mine și găsesc
Aceeași iarnă fără vreme...

Același frig, același vânt
Îmi bate inima pustie
Și-mi amintește-adesea-n gând
De biata mea copilărie...

Și-ncerc atunci să regăsesc
Comoara scump'a vieții mele
Dar în zadar mă chinuiesc.
Ah! Unde-s vremile acele?

Înstrăinat încerc s-ascult,
S-aud un glas de mângâiere,
Dar toate-au adormit demult,
În mine... peste tot tăcere!

Vai, cât mă simt de părăsit
De orice dar și fapte bune
Și cât mă simt de-ntroienit,
Acum, când viața mea apune!

Acuma totul am pierdut...
Dorințe, gânduri, idealuri.
Mă simt un om necunoscut
Și-abia înot pe-a vieții valuri...

Mă simt departe de Iisus
Și de viața cea curată;
Acum mă văd că vrednic nu-s,
Să-L mai iubesc ca altă dată.

Căci sunt bătrân și-ntroienit
De-o grea și crudă nesimțire,
Ce mi-a-nghețat și-nzăpezit
Întreaga minte-ntreaga fire.

Și de-am greșit lui Dumnezeu,
Nu caut altă mângâiere,
Decât să-mi plâng păcatul meu,
Să plâng, dar nu mai am putere...

Așa rămân pe gânduri dus,
Avându-mi inima pustie,
Și n-am nădejde decât sus,
La Cel ce viața mea o știe!

Sfântul Arhidiacon Ștefan
27 decembrie 1956

PLÂNS DE POCĂINȚĂ

Plângeți, voi, pâraielor,
Plângeți pentru mine
Și-mi duceți cu voi mereu
Lacrimi și suspine.

Plângeți, voi, păduri pustii,
Goale și tăcute,
Plângeți precum plâng și eu
Zilele-mi trecute.

Plângeți, voi, privighetori,
În amurg de seară;
Căci eu nu mai pot să plâng
Ca odinioară!

Plângeți, voi, o, munți înalți,
În tăceri de noapte,
Căci voi singuri m-auziți
Cum mă rog în șoapte.

Căci prea greu mă chinuiesc
De păcate multe
Și n-am cui să i le spun,
Cine să m-asculte?

Sunt sărman și nu am om
Ca să mă-nțeleagă;
Ori pe cât l-aș căuta
Într-o lume-ntreagă.

Și de-aceea am voit
Ca-n străinătate,
Să-mi ascund plângând mereu
Multele-mi păcate.

Fie-mi Domnul scut de-acum,
Căci mă duc departe;
Înspre munți cu văi pustii
Să plâng pân' la moarte.

Plânsul deci să-mi fie soț,
Iar ca de soție,
Aș dori să am de-acum
Sfânta pribegie.

Fii iubiți doresc să am
Lacrimi și suspine,
Care plânsul domolit
Pot ca să-mi aline...
Plângeți deci, pâraielor,
În suspin de ape,
Căci doar voi mi-ați mai rămas
Prieteni de aproape.

Și voi, clopote-mi sunați,
Plângător și tare,
Ca și cum m-aș pregăti
Pentru-nmormântare.

Iar tu, vântule străin,
Ce colinzi pământul,
Înalță-mi gândul către cer
Să-mi gătesc mormântul.

Și voi, munți îndepărtați,
Umezi de izvoare,
Odihniți-mi duhul meu,
Cât voi fi sub soare.

Iar când Domnul m-o chema
Să mă ia cu Sine,
Numai brazii dimprejur
Plângă și suspine.

Să mă uite-atuncea toți
Din această lume,
C-am trăit pe-aici cândva
C-am avut un nume.

Fie-mi Domnul scut de-acum
C-am plecat departe,
Fie-mi sabie-n război
Și toiag la moarte.

Căci aceasta-mi este azi
Ultima dorință,
Ca să-nalț lui Dumnezeu
Plâns de pocăință.

Clopote, cântați-mi deci
Lin și plângătoare,
Cât voi fi pe-acest pământ,
Cât voi fi sub soare...

La Izvorul Tămăduirii
26-28 aprilie 1957

RUGĂCIUNE

E seară rece, e târziu,
E noate-ntunecoasă.
Plâng codrii tainic a pustiu
Iar eu mă rog în casă.

E întuneric, noapte, frig
Și vântu suflă tare,
Iar eu spre Domnu-n taină strig,
Cerându-I îndurare.

O, Doamne, sunt un călător,
Sărac și fără nume;
Sunt om străin și muritor,
Ce-am rătăcit prin lume...
Ci spală-mi sufletu-ntinat,
Prin lacrimi și suspine,
Că-n veacu-acesta zbuciumat,
Te am numai pe Tine!

Rănește-mi inima de dor
Spre-o viață de pustie,
Ca-ncet cu sufletu-mi să zbor,
Spre cer, spre veșnicie!

Și varsă peste mine har,
De milă și-ndurare,
Ca să mă-nvrednicesc măcar
Dincolo de iertare...

Afară codri-n taină plâng
Și noaptea e târzie...
Iar eu cu ei de-asemeni plâng,
Sub ziduri de chilie!

La Sfântul Nicolae
6 decembrie 1957

SPRE SIHLA

Acum e zi de sărbătoare
Și codrii parc-au adormit
Sub haina albă de ninsoare,
Iar eu merg singur către schit.

În jur e peste tot tăcere
Și nu adie nici un vânt.
Pădurea plină de mistere
Îmi pare-o hrubă de mormânt.

Mă urc încet și dus pe gânduri
Pe drumul către Sihla, sus,
Precum mergeam și-n alte rânduri,
Tot singur, numai cu Iisus!

Și prins de dorul veșniciei,
Pășesc încet și meditând
La frumusețea Sihăstriei,
Pe care-o simt și-o port în gând.

Deodată îmi apare-n cale
Sub stânci de piatră sfântul schit,
Încins de codri până-n vale,
Sub broderia de granit.

Și pe când clopotul suspină,
Prin plânsul său prelung și rar,
Văd doi sihaștri cum se-nchină
În fața Sfântului Altar.

Mă-nchin și eu smerit la urmă,
Drumeț străin și muritor,
Apoi tăcerea torul curmă...
Doar brazii ’nalți mai plâng ușor...

E seară, liniște, pustie,
Și codrii toți au adormit,
Iar eu, cuprins de nostalgie,
Mă-ntorc în vale de la schit...

Duminica dinaintea Nașterii Domnului
22 decembrie 1957

PSALM DE SEARĂ

Doamne, Tu privești la mine,
Iar eu caut în pământ,
Tu mă chemi să vin la Tine,
Iar eu uit de-al Tău cuvânt.

Tu mă chemi la rugăciune,
La metanii și la post,
Dar vrăjmașu-ncet îmi spune
Că acestea nu au rost.

Tu îmi spui să fiu cu milă
Către tot cel necăjit,
Eu privesc la el cu silă,
Nu ajut pe cel lipsit.

Tu îmi amintești de moarte,
Doar așa m-oi pocăi,
Eu mă uit în altă parte,
Nici nu-mi pasă c-oi muri.

Tu îmi spui de judecată,
De osândă și de munci,
Iar eu uit de toate-ndată,
Nu mă mai gândesc atunci.

Tu îmi spui de-o viață nouă,
De răsplată sus în cer,
Eu le uit pe amândouă
Și așa cu jale pier.

Și așa această viață
În plăceri o cheltuiesc,
Nu ascult a ta povață
Și nici nu mă pocăiesc.

Și așa-n păcate grele
Iată am îmbătrânit,
Trece timpul vieții mele,
Iar eu nu m-am pocăit.

CUPRINS